

P A P R I R A S C S I R K E

Zenés bohózat 3 felvonásban, 4 képben

Szereplők: 1.- Julis - szobalány,
2.- Guszti - szobainas
3.- Valéria - Helén mamája
4.- Helén - a gyártulajdonos felesége
5.- Forgács - gyártulajdonos
6.- Kenedi - amerikai gyáros
7.- Lilian - a lánya
8.- Dr. Kovács - orvos

ELSŐ FELVONÁS
/alkonyati fény/

JULIS: /fiatal, csinos szobalány. Középről jön, evőeszközökkel megtakott tálcával, közben megbotlik és elejti a tálcát/.

GUSZTI: /Jó képű inas. A zajra ijedten jön be./ Mi történt?

JULIS: /Miközben a földről szedegeti az evőeszközöket./ Nem látta, hogy elejtettem a tálcát?

GUSZTI: /miközben segít Julisnak szedegetni az evőeszközöket/ Mi van magával? Napok óta minden kiesik a kezéből. Talán szerelmes?

JULIS: Azt hiszem.

GUSZTI: Hát persze, azért úgy tlenkedik annyit, mert nem a munkán jár az esze.

JULIS: /elmerengve/ Egy szerelmes nőnek olyan kevés az esze, hogy azt igazán nem pazarolhatja munkára.

GUSZTI: Csak vigyázzon, hogy egészen el ne veszítse a fejét, mert ezt a lukszust csak egy uriaszony engedheti meg magának és nem egy szobalány.

JULIS: És maga nem is kíváncsi arra, hogy kibe vagyok szerelmes?

GUSZTI: Ez a maga privát ügye. Én viszont nem vagyok kíváncsi természetű.

JULIS: Én még ilyen cselédet nem láttam: diszkrét, tartózkodó, udvarias és becsületes. Csupa földöntúli tulajdonság! Mondja, ne a menyországban szolgált maga ezelőtt?

VALERIA: /40 - 50 év közötti romantikus és erősen tetszeni vágyó hölgy konzervatív grand toaletben, jobbról jön, meglepetten a földről guguló Gusztihoz és Julishoz/ Mit csinálnak ott maguk?

JULIS: Terítünk a vacsorához, méltóságos asszonyom.

VALERIA: /előrejön csodálkozva/ Itt a parketán?

GUSZTI: A Julis véletlenül elejtette a tálcát.

VALERIA: /rémülten/ Összetört valami?

GUSZTI: Semmi.

VALERIA: /Julishoz/ Ügyetlen perszóna.

JULIS: /tálcával balra el, közben rosszalólag Gusztira tekint/

VALERIA: Miért nem gyújtja fel a csillárt meg a kandallóbarakot?

GUSZTI: A vendégek csak 9 órakor érkeznek. Gondoltam addig takarékoskodom a világítással.

VALERIA: Maga ne takarékoskodjon a mi zsebünkre. Erre mi hálla istennek nem vagyunk rászorulva.

GUSZTI: Bocsánat, erre utasítást kaptam.

VALERIA: És ki adta magának ezt a kispolgári utasítást?

GUSZTI: A nagyságos ur.

VALERIA: Már többször figyelmeztettem magát, hogy a vömet ne szólítsa nagyságos urnak, hanem vezérigazgató urnak. És most gyújtja fel a csillárt.

- GUSZTI: Parancsára méltóságos asszonyom! /fölgyujtja - összfény/
FORGACS: /40 éves gyártulajdonos, tipikus papucsférj, középen belép el-
tözködés közben, már a szmoking mellény is rajta van. Eppen a
gallérja gombolásával bibelődik/ Guszti! /észreveszi Valériát/
Kezétcsókolom mama.
VALERIA: Frigyes, kérem hányszor mondtam már, hogy a nevémen szólítson.
FORGACS: Bocsásson meg, kedves Valéria, de ma olyan ideges vagyok. Gusz-
ti kérem segítsen!
GUSZTI: Igenis. /Forgácshoz lép, egy mozdulattal begombolja a gallért
és megköti a nyakkendőjét/.
FORGACS: /közben Guszti köti a nyakkendőjét/ Rendben van minden, ked-
ves Valéria?
VALERIA: Itthon igen. És mi van Kenediékkel?
FORGACS: Végre megérkeztek. És hálla istennek kitűnő hangulatban vannak.
VALERIA: Beszél már velük?
FORGACS: HOGY beszéltem volna?!... Először is nem tudok angolul, másod-
szor én a pályaudvaron vártam őket, Ők viszont repülőgépen ér-
keztek meg. Aprópó! Gusztáv kérem, a sofőr 10 perc múlva men-
jen vissza Kenediékért a Ritzbe.
GUSZTI: Igenis! /közben közösen el/
VALERIA: Szóval Kenediék mégis szalodában fognak lakni és nem nálunk?
FORGACS: Mit csináljak? Én minden levelemben felajánlottam nekik a háza-
mat. Ők mégis a szalodához ragaszkodtak. Különösen a lánya.
Tudja, ezek az amerikaiak szeretik a szabad mozgást.
VALERIA: És akkor éppen Európába jöttek?
FORGACS: Ezek ilyen vakmerő emberek.
VALERIA: HÉLén tudja már, hogy Kenediék mégis a Ritzben szálltak meg?
FORGACS: Még nem tudtam vele beszélni. Nézze meg kedves Valéria, hogy
hol tartanak az iparosok a feleségem tatarozásával.
VALERIA: Ó mon dió! Milyen prózai kifejezéseket használ! Úgy beszél, a
feleségéről mint valami épülő bérkaszárnnyáról. /jobbra el/
FORGACS: /balra el/
GUSZTI: /középről be/
JULIS: /balról be, üres talcával/
GUSZTI: Kész a terítéssel Julijsa?
JULIS: /nem válaszol, adja a sértődöttet/
GUSZTI: Miért nem válaszol?-----/zenekar készül/
JULIS: Magával nem állok szóba! De egyébként megvan a véleményem magá-
ról.
GUSZTI: Mennyiben?
JULIS: Egy ilyen erős, egészséges férfi és olyan lusta, hogy az disz-
nóság.
GUSZTI: Hogy mondhat ilyent? Minden reggel már 6 órakor talpon vagyok.
JULIS: Én nem a talpáról beszélek. Már egy hete, hogy itt van a házad
és még egy tisztességtelen ajánlatot sem tett, ahogy más tisz-
tességes inas megteszi már az első napon. Szégyelje magát!
Naplopó!
GUSZTI: Ez a tartózkodó viselkedés csak a dolgozó nő iránti tisztele-
temnek a jele.
JULIS: Nézze fiam, maga csak tisztelje a gazdáit velem szemben viszont
olyan tisztességtelen lehet, amilyen csak akar. Vagy talán ma-
gának nem tetszem mon seri?
GUSZTI: Maga franciául is tud?
JULIS: Tud a nyavaja. Csak a méltóságos asszonytól tanultam. Ő mondja
mindég. Ő mon dió! Mon seri! Bon suar! Auravoire! Olala! Szóval
tetszem, vagy nem tetszem, mon seri?
GUSZTI: Nézze, kedves Julijsa én olyan férfi vagyok...
JULIS: /közbevág/ Ajaj! Sok a szöveg, hát hol szolgált maga azelőtt?

GUSZTI: Egy öreg grófnál.
JULIS: És az öreg gróf előtt hol szolgált?
GUSZTI: Az omnibusznál.
JULIS: Mint inas?
GUSZTI: Mint kalauz.
JULIS: /hozzásimul, kacéran/ Mit komédiázik? Hiszen maga akkor ért a jegykezeléshez!
/ENEK: Éjjel az omnibusz tetején/, /Utánna kis szünet/
VALERIA: /ének után jobbról jön, nyomában Helén/.
HELEN: /Csinos fiatalasszony, estélyi ruhában/.
JULIS ÉS GUSZTI: /szétrebbenek. Julis zavartan elsiet a tálaló asztalnál. foglalatostkodik./
HELEN: /Gusztához/ Hol az uram?
GUSZTI: A vezérigazgató ur a szobájában van.
HELEN: Kéretem.
GUSZTI: /középen el, kopog és be/
VALERIA: /Lorgnonon át nézegeti Helént/ Fordulj csak meg. Mintha hátul hosszabb volna a ruhád.
HELEN: //ijedten/ Szent isten!
VALERIA: Nem, nem tévedtem. Elöl rövidebb.
HELEN: Jaj, de megijesztettél anyukám!
FORGACS: /Középen be szmokingban/
HELEN: /Forgácshoz/ Na, hogy tetszik az új ruhám? /forog/
FORGACS: Gyönyörű! Elragadó! És milyen karcsu benne! A feleségem napról napra szebb és fiatalabb!
VALERIA: Az én vöm pedig napról-napra ostobább.
HELEN: /Valériához/ Mit csinált már megint az uram?
VALERIA: Képzeld, gyermekeim miszter Kenediék mégis hotelben szálltak meg.
HELEN: /felháborodva/ Frigyes!!
FORGACS: Én megtettem a magamét, felkináltam a házamat. Ők mégis a szállodát választották.
HELEN: Nagyon kellemetlen!
JULIS: /középen be/ A nagyságos asszonyt kéri a telefonhoz.
HELEN: Kicsoda?
JULIS: A bárónő háziorvosa /középen el/
HELEN: /meglepetten/ Az orvosa? /kérdőleg Valériára tekint/
VALERIA: /türelmetlenül/ Most ne csodálkozz gyermekeim, hanem menj a telefonhoz.
HELEN: /középen el/
VALERIA: /Forgácshoz/ Csak nem történt valami baja Ellának?
FORGACS: /Miért gondol mindjárt a legrosszabbra?
VALERIA: Miért? Mert a mai nap olyan pechessen kezdődött. Képzeld, reggel fordítva vettem fel a kombinémat.
FORGACS: Még elképzelni is szörnyű.
VALERIA: És most ez a telefon Ellával. Félek, hogy valami történt vele.
FORGACS: Ugyan mi történhetik egy ilyen vihazedzett, háromszorosan elvált asszonnyal?
VALERIA: Kérem, több tisztelettel beszéljen a lányom barátnőiről. Az első ura konzul volt, és a harmadik ura igazi báró!
FORGACS: De ami közbe volt!
VALERIA: Közbevetett dolgokról ne beszéljünk.
HELEN: /középről izgatottan be/ Képzeljétek Ella lemondta a vacsorát.
VALERIA: Tudtam, hogy az én kombiném nem csal.
HELEN: 30 fokos lázban fekszik, most telefonált az orvosa. Frigyes, mit szól ehhez?
FORGACS: /közönyösen/ Jobbulást kívánok neki.
VALERIA: És maga ezt csak ilyen nyugodtan tudomásul veszi?

- FORGACS: Hát istenem mellette van az orvosa. És mostanában elég gyakran van mellette. Azt hiszem ettől is van a láza.
- HELEN: /Idegesen/: Engem most nem az érdekel, hogy a láza miatt van az orvos ott, vagy az orvos miatt van a láza. A tragédia az hogy Ella nem jöhet el.
- FORGACS: Miért tragédia ez?
- HELEN: Frigyes mi van magával? Hiszen Ellát éppen azért hívtuk meg mert kitűnően beszél angolul.
- JULIS: /középszől poharakkal megrakott tálcával észrevétlenül belép hallgatódzik/.
- FORGACS: Ja igen, igen! Ezt elfelejtettem.
- VALERIA: /Helénhez/: Az urad ugyilátszik már nemcsak a vagyont, hanem a fejét is elvesztette.
- HELEN: De ettől eltekintve, Ellát miszter Kenedi mellé akartam ültetni. Ella mégis elegáns, modern elvált asszony. És ő olyan könnyen tud hangulatba hozni idősebb'urakat.
- FORGACS: Igen, ő ebben specialista.
- HELEN: /ingerülten/: Ne kritizáljon mindég. Ella független asszony! Ugy él, ahogy akar.
- VALERIA: /Bszreveszi Julist/: Fiam, mit csinál itt maga?
- JULIS: A poharakat készítem elő, méltóságos asszonyom.
- VALERIA: Vigye már be őket. Éppen eleget hallgatódzott.
- JULIS: /tálcával, poharakkal el balra/
- VALERIA: Felhaborító ahogy maga a barátaimról nyilatkozik.
- FORGACS: Maguk is kibeszélik őket!
- VALERIA: De nem a személyzet előtt.
- FORGACS: Ella ezt is kibírja. Én őszintén szólva nem is bánom, hogy lemondta a vacsorát. Legalább Kenedi pénze nincs veszélyben. Mert ha Ella megismerkedik vele, ennek az amerikaiak két hónap belül egy árva centje sem marad.
- VALERIA: /Helénhez/: Ez igaz. Még akkor is ha Frigyes mondja.
- FORGACS: Én egyenesen szerencsének tartom, ha Ella nem jön el.
- HELEN: Maga nem ért ehhez. A nagy üzletek mögött mindég ott bujkál egy kis nő.
- FORGACS: Erre semmi szükség. Ez a Kenedi komoly üzletember.
- HELEN: Azért egy kívánatos nő ilyenkor sohasem árt. Az üzletemberek is férfiak! /élel/ Legalább is akad közöttük ilyen is.
- VALERIA: Hát ha akarjátok, az úgy érdekében én szívesen feláldozom magam!
- HELEN: /Meglepetten/: A mama?
- VALERIA: Miért? Én független özvegyasszony vagyok.
- FORGACS: De ebben a korban!
- VALERIA: Maga mondta, hogy ezek az amerikaiak milyen bátor emberek.
- HELEN: /Aki eddig magában számolt, most ijedten felkiált/: Szent isten!
- VALERIA: Mi történt?
- HELEN: Nem csak az a baj, hogy nemlessz senki, aki Kenediékkel beszélni tud, de a tetejére még 13-an is ülünk az asztalnál.
- VALERIA: /ijedten/: Kétségbeejtő! Még ez hiányzott!
- FORGACS: /Helénhez/ Hogy - hogy 13 -an?! Nézzük csak... a Turner direktor és a felesége az kettő, Gerliék meg a lányuk...
- HELEN: /Idegesen/: Ne számoljon! Én már háromszor is átszámoltam.
- VALERIA: Hát ez borzasztó! Pont ma egy ilyen életbevágó vacsorán, 13-an! Amikor pénzről van szó!
- HELEN: Még hozzá dollárról!
- VALERIA: Ami pech csak ért engem és családjunkat, az mind a 13 -as számmal van kapcsolatban. A házasságom is csak azért volt olyan szerencsétlen, mert Spanyolországban voltam nászuton, amikor ott éppen XIII -ik Alfonz ült a trónon.
- HELEN: Az én 13 -ik születésnapomon is milyen botrány volt. Emlékszel mama? Akkor kaptad rajta a papát frajnlájnal.

VALÉRIA: Pont 13-szor.
FORGACS: Az a nyomorult konzervgyár is azóta megy olyan rosszul, amióta az Angyalföldből XIII-ik kerületet csináltak.
VALERIA: Ezt a mai vacsorát inkább le kell mondani, de 13-an nem ülhetünk az asztalhoz.
FORGACS: A vacsorát már nem mondhatjuk le. Inkább gyorsan hívjanak meg valakit.
HELEN: De kit?
FORGACS: Bánom is én, akárkit?!
VALERIA: Ilyenkor késő este? Honnan vegyünk egy 14 -iket? Pláne, aki angolul is tud.
FORGACS: /Idegesen/: Hívják meg Bence Klárit. Az ugyanis szereti a petya vacsorákat. És amilyen skót, biztosan tud angolul.
HELEN: Velencében van nászutan.
FORGACS: /Meglépetten/ Mikor volt az esküvője?
HELEN: Még nem volt meg, csak a télen lesz.
FORGACS: És már most mentek nászra?
HELEN: Mit csinálnak? A vőlegénye csak most kapott szabadságot.
FORGACS: /Naivan/ És akkor most mit csinálnak Velencében?
HELEN: /Lekicsinylőleg legyint/
FORGACS: /Észbe kap/ Ja ugy!...Hát akkor nincs más hátra, fel kell hívni Lojzi bácsit!
VALERIA: Isten ments! Csak rokont ne. Pláne a maga rokonságát! A szájukba veszik a kést és a végén mindég bennünket vágnak meg.
GUSZTI: /Középről be, jelenti/ A sofőr most indult a Ritzbe, mister Kennedyékért.
VALERIA, HELEN és FORGACS kétségbeesetten felsóhajtanak.
GUSZTI: /Csodálkozva nézi a háziak kétségbeesését/.
FORGACS: Jól van, elmehet.
GUSZTI: /Indul közép felé/
FORGACS: /Utána szól/ Várjon csak!
GUSZTI: Parancs! /megáll/
FORGACS: Hívja fel nekem a 125-125-ös számot.
GUSZTI: /középen el/
VALERIA: Kinek akar telefonálni?
FORGACS: A Klugernek. Perfekt angol levelező.
HELEN: Megőrült? Egy alkalmazottját akarja meghívni?
FORGACS: Hátha nincs más.
HELEN: Fiam, maga nem normális! Egy felmondásban lévő tisztviselőjét akarja beavatni ezekbe a kényes pénzügyi tárgyalásokba? De különben is egy rozoga kis embert nem lehet meghívni egy fényes estélyre. Ugy néz ki szegény, mint egy öreg esernyő.
FORGACS: /Dühösen/ Hát a Welei herceget nem hihatom meg.
VALERIA: Jellemző. Az volna hozzánk méltó vendég. És valószínűleg jobban is beszél angolul, mint a Kluger.
GUSZTI: /középen be, hozza a telefont, és a kagylót átadja Forgácsnak/ Parancsoljon!
FORGACS: Már nem kell!
GUSZTI: Mit mondjak neki?
FORGACS: Mondja, hogy a mama...
VALERIA: /Dühösen közbevág/ Valéria!
FORGACS: /Ingerülten a kagyló után nyul/ Adja ide! /a telefonba/ Haló Klungerkám...
VALERIA és HELEN: /Fenyegetőleg közelednek Forgácshoz/
FORGACS: /Megjuhászkodva leteszi a kagylót/
GUSZTI: /Telefonnal a kezében/ Mi történjék a telefonnal?
FORGACS: Nyelje le!
GUSZTI: /Gyilkos udvariasággal/ Köszönöm, már vacsoráztam.
FORGACS: Tegye le! Talán még szükség lesz a telefonra!

- GUSZTI: Igen is! /Egy asztalkára helyezi a telefont, majd közepén el/
VALERIA: /Gyanakvóan Forgácshoz/ Kit akar megint felhívni?
FORGACS: /Ingerülten/ Cemberlent! Remélem, ellene nincs kifogása?
VALERIA: Es most mi lesz?
FORGACS: Fogalmam sincs róla! Nincs más hátra, mint hogy az utcáról hívjunk fel valakit.
GUSZTI: /Középről jön, disztes gyartyatartokkal és balfelé tart/
FORGACS: Gusztáv!
GUSZTI: /Megáll/ Parancs!
FORGACS: Nincs magának valami rokona? /Valéria és Helén kétségbeesetten a fejükhöz kapnak/
FORGACS: /Javit/...Vagy barátja. Egy intelligensebb ember..., aki angolul is tud?
GUSZTI: Van egy sógorom, mérnök, perfekt angol.
FORGACS: Nagyszerű! Tudniillik kellene egy 14-ik a vacsorához. Gyorsan kerítse elő!
GUSZTI: Ez, sajnos, lehetetlen!
FORGACS: Miért?
GUSZTI: Mert Új-Zélandban él.
VALERIA: So ein Trotex!
HELEN: /Sugva leinti Valériát/ Mama... er ferstét dajcs.
VALERIA: /Dühösen/ Kell sztüpid szervan!
GUSZTI: /Valériához/ Eszküzdé Madam, kell sztüpid valé./Mindhárman meglepedten összenéznek/
VALERIA: /Csodálkozva Gusztávhoz/ Maga franciául is tud?
GUSZTI: /Szerényen/ Ha kell angolul is. /balra el/
FORGACS: /A távozó Gusztáv után néz, maga elé/ Angolul is tud?.../Egy ötlettől megkapatva, homlokához kap és töprengve előre jön/
VALERIA: /Rémülten/ Frigyes, csak nincs már megint valami ötlete?
FORGACS: Félek, hogy van.
GUSZTI: /Balról be és közép felé tart/
FORGACS: Gusztáv!
GUSZTI: /Megáll/ Parancs!
FORGACS: /Tetőtől talpig végig gusztálja a csodálkozó Gusztit, majd Valériához megy, ingadozva/ Mindenesetre próbálja fel a régi szokmokingomat...
VALERIA: En?! Hiszen rám se megy!
FORGACS: /Dühösen/ Nem maga! A Guszti!
GUSZTI: /Mglepedten/ Én?
FORGACS: /Idegesen/ Igen, igen. Ne kérdezzen annyit!
GUSZTI: /Némán meghajol, és közben el közepén/
VALERIA: /Felháborodva/ Frigyes, csak nem gondolja komolyan, hogy egy inas...
HELEN: Fiam, maga megőrült!
FORGACS: /Közbevág/ De szívem, most már nincs idő a gondolkodásra. Meg aztán ez egy egészen jómodoru ember. Urasági inas.../Valériához/ Mama, nem rokon.
VALERIA: Nem, nem, engem nem fogtok a saját inasommal egy asztalhoz ültetni. Én békebeli méltóságos asszony vagyok. Azt még elviselem, hogy másokat nevetségossé tegyek, de magamat soha. Megértette? Különben ki ért meg, engem ebben a házban?! /jobbra el.
HELEN: Én a mamát megtudom érteni... mégis egy tálból enni az inasal.
FORGACS: Sokkal jobb, ha maga magyarázza meg neki, hogy itt nem az inasról van szó, hanem rollunk. Helyesebben a Kenedi dollárjairól. Azért talán érdemes az inással leülni az asztalhoz.
HELEN: És hogy képzeli ezt a szobalány előtt? Mit fog az gondolni az rollunk? Holnap a fél város nevetni fog rajtunk.
FORGACS: Holnap talán már alá lessz írva a Kenedi féle szerződés, és akkor a fél város nem nevetni, hanem pukkadni fog. Ez pedig külön élvezet.

- HELEN: Végre egy komoly érv. Megpróbálok beszélni a mamával/jobbra el/
FORGACS: /Körül néz, majd a bal ajtóhoz lép és kiszól/ Julis!
- JULIS: /balról be/ Parancsol?
FORGACS: Jöjjön csak./titokzatosan középre huzza/ Mondja fiam, akar pénzt keresni?
JULIS: Nő vagyok, nagyságos ur.
FORGACS: Hát ide hallgasson fiam. Ma este elsősorban a lélekjelenlétére lesz szükségem.
JULIS: /Szemérmesen/ Ragaszkodni tetszik ahhoz, hogy a lélek is jelen legyen?
FORGACS: Hogy érti ezt?
JULIS: Tudniillik lelkiileg egy kicsit érdekelve vagyok valakinél.Ez azonban Önt ne aggassa, nagyságos ur.
FORGACS: Maga félre ért engem. Én csak arra kérem, hogy ma este bármit lát, vagy hall ne lepődjék meg és ne árulja el magát.
JULIS: Ó, ettől ne tessék félni. Engem már nem érhet meglepetés. Pláne a gazdám részéről./sokat ígérően/ Én tudom mi a diszkréció.
FORGACS: /végig mustrálja Julist/ Maga nemcsak csinos, de okos is. És a diszkréciójáról is lehet beszélni, ha nem is e pillanatban, de talán majd később./hátról végigmustrálja/ Különben mit talán? Egész biztosan./gyöngéden megcsípi Julist/
JULIS: /Hozzásimul kacéran/ Nagyságos ur...
FORGACS: Sajnos, ma estéről nem lehet szó. Ma vendégeink vannak. S ha ezek között esetleg lesz majd valaki, aki nem egészen illik az asztalunkhoz, maga azért éppen úgy szolgálja ki, mint a többi vendéget.
JULIS: Óh, én nem teszek különbséget vendég és vendég között. Ha a nagyságos uréknak jó, egye fene nekem is jó.
FORGACS: Hát erről van szó kedvesem. /pénzt ad Julisnak/ Egyenlőre fogja ezt.
JULIS: /Miközben elteszi a pénzt a keblébe, egészen Forgácshoz simul/ Oh nagyságos ur! / ének: Oly könnyű/
HELEN: /Jobbról be/
FORGACS: /A hozzásimuló Julist megsimogatja/
JULIS: /Észreveszi a belépő Helént.Fogai közt sugva/ Nagyságos ur...
FORGACS: /Félreérti a sutgó figyelmeztetést és évődve még közelebb hajol Julishoz/ No, mit akar nekem sugni, cicus?
JULIS: /m.f./ Itt a nagyságos asszony!
FORGACS: /Dermedten abban a pózban marad.Rémült arckifejezéssel/ Kimehet fiam...
JULIS: /Ijedten középen kiszalad/
FORGACS: /Annélkül, hogy hátranézne az előbbi meggörbült pózban, hátra tett kezekkel, közömbösen sétálni kezd/
HELEN: /Tekintetével kíséri Julist, majd gyanakvóan Forgácshoz lép/ Mi suttogni valója van magának a szobalánnyal?
FORGACS: Semmi, semmi. Csak informáltam a helyzetről, nehogy elárulja magát.
HELEN: /rosszmájuan/ És megértette?
FORGACS: Igen,nagyon megértő lány.../Hirtelen/ Na mi van a mamával?
HELEN: Nagynehezen belenyugodott.
FORGACS: Hálisstennek. És ennek mi az ára?
HELEN: Kot d,azúr.
FORGACS: /Örömmel/ Parfóm?
HELEN: Ne tréfáljon,a mama egészségéről van szó. Neki minden hét Nizában egy évvel meghosszabítja az életét.
FORGACS: Hát jó,menjen el a mama Nizába,arra az egy hétre.
VALERIA: /Jobbról be,merészen dekoltát estályi ruhában/
FORGACS: /Meglepetten/ Mi az mama,fürdőzni megy?
VALERIA: Miért mennek fürdőzni?

- FORGACS: Hogy neki vetkőzött.
VALERIA: /Méltóság teljesen/ Kenedi miatt vettem fel ezt a ruhát.
FORGACS: Ja ugy! Szóval nekivetkőzött?
VALERIA: Neki. Helyesebben a maga érdekében hozom meg azt az áldozatot
/Mint egy mártír/ De maga semmit sem tud értékelni.
GUSZTI: /Középről be, Forgács régi szmokingjában, amelyben groteszkül hat
a nadrág rövid a kabát bő. Feszengve köhécsel, hogy észre vegyék/
Felvettem a szmokingot, vezérigazgató ur.
FORGACS: /Kétségbeesetten/ Szent isten!
HELEN: /A fejéhez kap/ Jaj!
VALERIA: /Forgácshoz, kárörömmel/ A maga ötlete!
FORGACS: /Gusztinhoz/ Szörnyű, ahogy maga kinéz!
HELEN: /Ájúldozva/ Rossz álom.
GUSZTI: /Huzogatja a kabát uját/ Azt hiszem, egy kicsit szűk ez nekem.
HELEN: /Gusztinhoz/ Nincs magának valami rendes ünneplő ruhája?
GUSZTI: Van egy frakkom.
FORGACS: /Örömmel/ Remek! Vegye fel azt!
GUSZTI: Ahogy parancsolja. /Középen el./
VALERIA: Esee egy ilyen emberrel üljek én le egy asztalhoz?!FORGACS: Hát arról nem tehet szegény, hogy én kisebb vagyok mint ő.
HELEN: De látja milyen buta.
FORGACS: Az a jó. Legalább nem fog kitűnni a többi vendég közül.
JULIS: /Középről be/ Miszter Kenedi és lánya. /Mind hárman felugranak
és a középajtó felé tódulnak. A sietségben összeütköznek/
FORGACS: /Dühösen Valériához/ Ne tolakodjon a mama mindig előre. /Hirtelen/
Különben jó. Fogadja őket a mama. /Előre engedi/ Maga mégis tud egy-két szót angolul.
VALERIA: /Ijedten visszahuzódik/ Dehogy tudok!
FORGACS: /Karjánál huzza Valériát a közép ajtó felé/ Ne okoskodjon!
/Ebben a groteszk családi huzavonásban megjelennek a középajtóban
Kenediék, amire Forgács zavartan elengedi Valériát/
KENEDI és LILION /Középen karonfogva megjelennek/
FORGACS: /Végre megszólal/ How do you do, Mister Kenedi. /Kezet ad/
KENEDI: How do you do.
FORGACS: /Lilionhoz/ How do you do, Mister Lady.
LILION: How do you do.
FORGACS: /Helénre mutatva, Kenedihez/ Please Mister my lady. /Valériára/
My achwieger lady.
HELEN: /Kezet fog Kenedivel/ How do you do. /Liliant megöleli/ How do
you do, my darling.
FORGACS: /Mutatja, hogy üljön le/ Plis, plis... /leülnek, Kenedihez/ Excuse,
Mister Kenedi, wir nix szpik Inglis... aber in par minuta kam
hir direktor of my... izé /Valériához/ mama konzerv?...
VALERIA: /Ingerülten/ Valéria!
FORGACS: /Törli homlokát Kenedihez/ Of my Valéria.. izé my konzerv fab-
rik... made in Hungary/büszkén/ Pf Pf.
KENEDI: /Lilianhoz/ Lilian, do ynu underatand?
LILIAN: I do not knew!
VALERIA: /Kenediékhez, magyarázóan/ Notre mendzser, kam an quelques
minites in the dinig, reom of the konzerv fabrik /konzervdo-
boz mintáját mutatja a kezével, majd a magas kéményeket jel-
zi és a füstöt/ Pf, Pfi, pfö!
LILIAN: /Kenedihez/ Mit mondanak?
KENEDI: /Lilianhoz/ Azt hiszem valami vasutrol beszélgetnek. /Forgács-
csékhoz/ Miszter Forgács, hát nem tud itt magyarul?
FORGACS: /elámulva/ Hát Önök tudnak magyarul?
KENEDI: Magyarok vagyunk. A lányom is kitűnően beszél magyarul.
HELEN: Hálla istennek!
VALERIA: Egy konzerv doboz esett le a szivemről. /Kenedihez/ Isten hoz-
ta önöket nállunk.

- KENEDI: /Kedélyesen/ Adj isten lelkem./Megpaeskolja Valéria meztelen karját/ De jó husban van néném asszony!
- VALERIA: /Kényszeredetten nevet/ Kedves ember. Igazi gentleman!
- KENEDI: /Évődve/ Fene, aki megette! Nem vagyok én gentleman, Kenedi József vagyok én. Mondja egyszerűen Józsi bácsi, különben maga nyugodtan mondhatja Józsi öcsém is.
- VALERIA: /Finoman/ Jó humora van.
- LILIAN: /Valériához/ Apám megörözte régi magyar kedélyét.
- VALERIA: Boldogult férjem is ilyen vidám ember volt, amíg hirtelen meg nem halt.
- KENEDI: Hirtelen elkomolyodik/
- FORGACS: Hagyjuk a családi emlékeket. Örülünk, hogy itt vannak.
- KENEDI: Mondja csak mit akartak mondani azzal, hogy my direktor made in Hungary? Pf, Pf?
- FORGACS: /Nevetve/ Azt akartuk mondani, hogy mindjárt itt lesz a konzervgyár igazgatója, aki jól beszél angolul.
- HELEN: Nem tudtuk, hogy önök magyarul is beszélnek.
- VALERIA: Azt hiszem mostmár felesleges az igazgató ur. Frigyes üzenjen is neki, hogy ne fáradjon ide.
- FORGACS: Azonnal telefonálok neki. /Indul/
- Guszt: /Középről be, frakk, klakkmonokli, bot. Nagyon elegans és distingvált/ Cud vening./Nyomában Julis, aki ámulva áll meg az ajtóban/
- VALERIA: /Amulva/ Már késő.
- FORGACS: Az igazgató ur!
- GUSZTI: Szervusz öregem! /Kezet fog Forgáccsal/
- FORGACS: Szervusz kérlek alássan. /Zavartan/ Remek színben vagy!
- GUSZTI: Igen ez még alpesi levegő. Hiszen tudod tegnap jöttem haza Davosból.
- JULIS: /Nem tud a bámulattól hová lenni/
- HELEN: /Kényszeredett örömmel Gusztihoz/ Isten hozta kedves barátom. /Kezet nyújt/
- GUSZTI: Csókolom gyönyörű kezeit, kedves Helén. /Kézcsoók/ Tébolyító, hogy maga milyen szép! O, a méltóságos asszony! Fogadja legmélyebb hódolatomat.
- VALERIA: /Zavartan kezet ad/ Jó estét...
- GUSZTI: /Kezecsókol/ Hogy lefogyott!
- VALERIA: /Széles mosollyal/ Igazán?
- GUSZTI: Szavamra mondom, mint a nádyszál.
- VALERIA: /Kegyesen, halkán Gusztihoz/ Mot már maradjon!
- GUSZTI: Vigye ki a holmimat! /Átadja holmiját az ámuló Julisnak/
- JULIS: /Nagy zavarban/ Igenis, igazgató ur!
- FORGACS: /kenedihez/ Megengedi mister Kenedi, hogy bemutassam, ő... izé..
- GUSZTI: Dr. Szabó Gusztáv... How do you do.
- KENEDI: /Kezetnyújt/ Szervusz öcsém.
- FORGACS: Megengedi miss Lilián... az igazgató ur... Legkedvesebb barátunk házuk állandó vendége.
- GUSZTI: /kezetfog Liliánnal/ How do you do.
- LILIAN: /Végig méri Gusztit/ Itt Európában a konzervgyári igazgatók ilyen jóképű fiatal emberek?
- GUSZTI: Nem mindegyik. /Öntelten oldalba löki Forgácsot/
- FORGACS: /Kényszeredett mosollyal/ A barátunk ritka kivétel. /Büszkén tekint Valériára és Helénre/
- LILIAN: Nálunk, Amerikában az ilyen csinos boyok, vagy mozi sztárok, vagy gengszterek.
- GUSZTI: Nálunk nincsenek gengszterek, csak igazgatók. /Lilian és Kenedi hangosan felnevetnek/
- FORGACS: /Kényszeredetten velük nevet, közben kinjában törli a homlokát/ Remek! Szavamra mondom, remek! /Titokban dühösen oldalba löki Gusztit/

- HELLEN: /Kenediékhez kinos mosollyal/ A barátunk is kedélyes ember.
Olyan, mint ön mister Kenedi.
- FORGÁCS: Nem parancsolnak vacsora előtt egy kis italt?
- HELLEN: Talán egy pohár konyak, vermut, vagy viski?
- KENEDI: Oh, vos, viskit. Az sohasem art!
- VALERIA: Menjünk talán át a szalonba. Ott mégis kényelmesebb.
- HELLEN: Szabad, mister Kenedi?
- KENEDI: /Belekarol Helénbe és balra el/
/Valéria és Forgács szintén balra el/
- GUSZTI: /Karját nyújtja Liliannak/ Megengedi?
- LILIAN: Mi maradjunk itt, igen?
- GUSZTI: /Örömmel/ Boldogan.
- LILIAN: /Élénk érdeklődéssel/ Nőtlen?
- GUSZTI: /Szentelenül Lilian fölé hajol/ A legnagyobb mértékben.
- LILIAN: Ennek örülök.
- GUSZTI: Hát még én.
- LILIAN: Sportol?
- GUSZTI: /Fölényesen/ Természetesen.
- JULIS: /Középről észrevétlenül be, féltékenyen les/
- GUSZTI: /Lilianhoz/ Nem kíván egy pohár konyakot, my darling?
- LILIAN: Inkább viskit szódával.
- JULIS: /Köhöcsel, hogy megzavarja a bizalmas hangulatot/
- GUSZTI: /Julishoz, fölényesen/ Izé, hogy is hívják magát, fiam?
- JULIS: /Fogcsikorgatva Gusztihoz/ Julis, igazgató ur! /Rátapos a lábára/
- GUSZTI: /Felszisszen, majd visszaru, aztán mézédésen/ Hát Julis, egy vis-
kit a Misnek és nekem egy pohár martelt. Megértette?
- JULIS: Igenis, igazgató ur! /Fokcsikorgatva, balra el/
- LILIAN: Uljön ide mellém.
- GUSZTI: /Leül/
- LILIAN: Mondja csak maga tudja, hogy milyen üzlet készül édesapám és
mister Forgács között?
- GUSZTI: Nem tudom.
- LILIAN: /Hirtelen/ Mondja nagyon be fogják csapni az édesapámat?
- GUSZTI: Nem kell félnie. Kiméletesen csináljuk. Európa ebben mester.
- JULIS: /Be a tálcával, a tálcán poharak, viski, és konyakos üveg, szóda-
viz, jég. Leteszi az asztalra/
- LILIAN: Szeretném magát megkérni, hogy vigyázzon kicsit apám érdekeire
is. Megígéri?
- GUSZTI: /Meglépetten/ Én?
- LILIAN: Igen, maga, nem tudom, hogy miért, de én megbizom magában. Van va-
lami nyugtató a lényében. Valami becsületesség. Az az érzésem,
hogy maga tetőtől talpig gentlaman.
- JULIS: /Elköhhenti magát/
- GUSZTI: /Szerényen/ Istenem, még csak egész rövid ideje vagyok igazgató.
- LILIAN: A legszinpatikusabb igazgató, akivel eddig találkoztam.
- JULIS: /Köhint/
- GUSZTI: Thank ezt. Maga viszont a legbájosabb amerikai lány, akit ismer-
rek.
- JULIS: /Nem tudja tovább türtőztetni magát. Tehetetlen dühében, mintha
véletlenül történt volna, szódavizzel lespricceli Gusztit/
- GUSZTI: /Felugrik, Julishoz/ Nem tud vigyázni? Trampli!
- JULIS: /Kárörvendően/ Bocsánat igazgató ur!
- GUSZTI: /Miközben törli a ruhájáról a vizet, Julishoz/ Hadja fiam, majd
én elkészítem. /Lilianhoz/ Megengedi?
- LILIAN: Boldogan.
- JULIS: /Tendenciózissal köhög/
- GUSZTI: /Fölényes gesztussal Julishoz/ Kimehet fiam!
- JULIS: Igenis, igazgató ur!!! /Gyorsan el középen/
- GUSZTI: /Julis után roszalólag/ Ügyetlen perszóna! /Keveri a viskit/

- LILIAN: /Feltűnően végigmustrálja az italt keverő Gusztit/
GUSZTI: /Észre vesz/ Mit néz rajtam?
LILIAN: /Az amerikai lányok könnyedségével/ Milyen ügyesen keveri az italt. Mint egy született mixer.
GUSZTI: Hát istenem, ha egy ilyen csinos lány inspirálja az embert.
LILIAN: Köszönöm. Látja, ez a különbség New York és Budapest között. Na-
lunk a férfiak csak x pénzt tudnak keresni, maguk meg inkább ud-
varolni tudnak.
GUSZTI: És maga melyiket becsüli többre?
LILIAN: En ebben is a coctailt szeretem. A kettő keverékét. Sok pénz,
sok szerelem...
GUSZTI: Ez a recept Európában is elég népszerű.

/ének-Valami kis szerelem/
JULIS: /Középről be/ Az igazgató urat kéri a telefonhoz.
GUSZTI: /Meglépetten/ Engem? Kicsoda?
JULIS: /Pimaszul/ A gyárból keresik.
GUSZTI: Ilyenkor?
JULIS: Nagyon sürgős. /Kajánul/ Hét vagon konzerv hiányzik.
GUSZTI: És azt rajtam keresik?
LILIAN: /Gusztihoz/ Kérem ne zavartassa magát. Első a...
GUSZTI: Bocsánat!
LILIAN: Csak menjen. Remélem a vacsoránál mellettem ül.
GUSZTI: Én is remélem.
LILIAN: /Balra el/
GUSZTI: /Középre indul/
JULIS: /Utánna szól/ Hová megy?
GUSZTI: /Megáll/ A telefonhoz. /Szentelenül/ A gyár keres engem...
JULIS: /Eléje áll/ Csirkefogó!
GUSZTI: Tessék?
JULIS: /Keserű gunnyal/ Velem szemben tartózkodó? Főlényes és hideg, min-
mint a jégbehűtött viski? Egy hete van a háznál és meg sem si-
mogatott. Erre meg úgy nézett már az első pillanatban, hogy
majd kiesett a szeme.
GUSZTI: De kérem...
JULIS: /Közbevág/ Engem becsül, ennek meg szentelen célzásokat tesz?
GUSZTI: /Főlényesen/ Ez más, ur! Ennél egészen más szabályok érvé-
nyesek. /Az asztalon lévő kazettából kivesz egy vastag szivart,
rágyújt/
JULIS: Miért, mert selyemruha van rajta? Hát minden a ruha?
GUSZTI: /Frakkjára mutat/ Látja! Egy frakk és mindjárt más az ember!
JULIS: És maga azt hiszi, hogy mert magán most frakk van én kifogom
szolgálni?
GUSZTI: Teljesíteni fogja a kötelességét.
JULIS: Azt hiszi, hogy maga elé fogom tartani a tálat a legjobb fala-
tokkal, amíg maguk ott egymással etyepetyéznek? Csak vegyem ész-
re, hogy megfogja a kezét annak az amerikai bestiának! Véletle-
nül úgy a fejére ejtöma szaftos tálat, hogy egy hétig moshat-
ják a puceraiban.
GUSZTI: /Főlényesen/ Ne szentelenkedjen fiam! Én itt vendég vagyok!
Igazgató ur! /Felteszi monokliját és szivarral a szájában elő-
kelően balra el./
JULIS: /Elkeseredetten az eltávozott Guszti után nyújtja nyelvét/ No
megállj, te pimasz igazgató ur! Majd eligazítom és a te dolgo-
dat! /Bal ajtó felé fenyegetően rázza a két öklét/

MASODIK FELVONÁS

- FORGACS: /Balról izgatottan be. Körülnéz, majd jobb ajtón kiszól/ Helén!
/Beesik az ajtó, kétségbeesetten körülnéz, majd a lépcső fel-
járathoz rohan, két-három lépcsőt felmegy és felefelé kiált/
Helén!
- VALERIA: /Középről izgatottan be, körülnéz/
FORGACS: /Lejön a lépcsőről/ Hol van Helén?
- VALERIA: En is őt keresem.
- FORGACS: Az istenért, mi van a vacsorával?! A vendégek mind együtt vannak
és még mindig nem találják.
- VALERIA: Ne idegeskedjék, a Kovács professzor sincs még itt és én mégsem
vagyok idege. Pedig hát...
- FORGACS: A maga ideálja... de miatta nem fogom a vendégeket megvárakoz-
tatni. Kérem intézkedjen, hogy találjanak.
- VALERIA: Frigyes, ezt nem szabad megtennünk a tanár urral. Házunk régi
barátja, Husz éve az orvosom, és ami még ennél is több, a bridsz-
partnerem!
- FORGACS: /Idegesen/ Az engem nem érdekel.
- VALERIA: De negem érdekel.
- FORGACS: Mama, csak nincsenek vele céljai?
- VALERIA: Miért? En egy csinosnak mondott, független özvegyasszony vagyok.
A tanár ur viszont egy anyagilag jól konzervált agglegény.
- FORGACS: Jött volna időre, nem várunk rá tovább.
- VALERIA: Ne türelmetlenkedjen! Minden pillanatban itt lehet!
- FORGACS: Nem vitatkozom a mamával. Hol van a feleségem?
- VALERIA: Talán kint van a konyhában.
- FORGACS: Fél tíz, Mindenki türelmetlen!
- VALERIA: Ennek elsősorban az a szentelen inas az oka. Az igazgató ur! Ő
reklamálja legjobban a vacsorát. No, de majd holnap ellátom a
baját.
- FORGACS: Haddja ezt most mama! Hol vagyunk még a holnaptól! Egyenlőre sze-
retném már a vacsorát az asztalon látni!
- KENEDI: /bejön balról, kedélyesen/ Mister Forgács, mi lesz azzal a vacso-
rával?
- FORGACS: egy pillanat türelmet kérünk, mister Kenedi.
- KENEDI: Őszintén szólva nagyon éhes vagyok. Különösen, mióta megtudtam,
hogy paprikáscsirke lesz.
- VALERIA: Mégpedig galuskával lesz.
- KENEDI: Pláne! Harminc éve nem ettem igazi paprikáscsirkét!
- FORGACS: /Nevetve/ Hát akkor néhány percig még kibírhhatja, mister Kenedi.
- VALERIA: Erdemes varni. Frissen készül! /Belekarol Kenedibe/ Jöjjön, ad-
dig udvaroljon nekem!
- KENEDI: /Kihuzza a karját/ Inkább vacsora után. Tudni illik nagyon sze-
retem a paprikáscsirkét. /Balra el/
- VALERIA: /Elkeseredetten/ De nehéz ezt az emebert hangulatba hozni!
- FORGACS: /Idegesen/ Mama, ne forcirozza! Ne üldözze ki nekem ezt az em-
bert Európából! /Tovább keresi Helént, idegesen középen el/
- GUSZTI: /Balról fölényesen/ Halló angyalka, mi van a vacsorával? A nép
lázong, enni kér!
- VALERIA: Hallja, hogy beszél maga velem? Micsoda pimasz hang ez?
- GUSZTI: Hát, istenem vendég vagyok, vagy mi?!
- VALERIA: De nem négy szemközt!
- GUSZTI: Bocsanat én nem tudom magam percenként átkpezni! Ki esem a kon-
taktból.
- VALERIA: No csak muljon el ez az este! Majd kiejtem én magát a kontakt-
ból!
- GUSZTI: Madame, több uralmat kérek! En most nem inas vagyok, hanem a ven-
dége. És a vendéget tisztelni illik! Kérem tiszteljen egy kicsit

VALERIA: /Magánkívül/ Kikérem magamnak ezt a hangot! Mag ne tanítson engem illemre!

FORGACS: /Középről be/ Mama az istenért, miért kiabál?

VALERIA: Ha ezt a szentelen frátert reggel ki nem rugja, én megyek el a háztól!

FORGACS: /Kap rajta/ Ez komoly?

GUSZTI: Kérem, én máris mehetek! /leül le akarja vetni a frakját/

FORGACS: /Rémülten visszasegíti rá a frakkot/ Ne csináljon botrányt!

GUSZTI: Szentelenü! Hát most válasz öregem. Vagy én, vagy a mama!

VALERIA: /Ajuldozva/ Frigyes, maga ingadozik?!

FORGACS: /Valériához/ Titkos szavazást kérek!

VALERIA: Maga türi, hogy az anyósát sérttegessék?

FORGACS: Bizza rám, mana. Megkapja a magáját tőlem.

VALERIA: Hallatlan pimaszság! /Jobbra el/

GUSZTI: /Mentegetőzve/ Kérem, vezérigazgató ur, remélem belátja...

FORGACS: /szigoruan/ Egy szót se! Maga megsértette az anyósomat és ezért meg kell, hogy kapja a magáját. /Bankjegyet ad neki/ Itt van.

GUSZTI: Köszönöm!

FORGACS: Ez az összeg a mai estére szól!

GUSZTI: Szóval pausal?

FORGACS: Nem mondom, ha valami olyant produkál, amitől az anyósom valóban elmegy a háztól, nem zárom el a külön honoráriumtól, De félek, ez magának sem sikerül.

GUSZTI: Én mindenestre megkísérlem.

FORGACS: Adja isten, hogy fáradságát siker koronázza. /Gusztiba belekarol, és együtt el balra, telefon cseng/

HELEN: /középről siet be/

VALERIA: /Ugyanakkor jobbról be/ Mindketten a telefonfelé sietnek, de egyikük sem meri felvenni/

VALERIA: Telefon!

HELEN: Telefon!

VALERIA: Rosszat sejtek. Jobb volna elválni a vezetéket, Vedd fel, nekem nincs erőm.

HELEN: /Felemeli a kagylót/ Halló! Igen! /Valériához sugva/ Kovács professzor lakása.

VALERIA: /Izgatottan/ Kikapja Helén kezéből a kagylót/ Halló! Csókolom, drágám!

HELEN: /Sugva/ Az inassa!

VALERIA: /A telefonba/ Mi van magával, angyal?

HELEN: Az inas beszél...

VALERIA: /Dühösen Helénhez/ Miért nem szólt? /Telefonba/ Halló! Mit akar. Hogy, hogy elhívták?... Ilyen sürgős műtétet nem ismerünk! Itt vacsora van!... /Ijedten/ Atfuródott?... A professzor ur... ja a vakbél?... ez nem mentség! Tudom, hogy maga nem tehet róla!.. Be mit vitatkozom magával?! /leteszi a kagylót/ Hülye fráter!

HELEN: Mi történt?

VALERIA: Nem tudom... valami komplikált átfuródás... nem tudom biztosan mi furódott át, de a tény az, hogy a professzor ur nem jön el.

HELEN: Szent isten. Akkor megint 13-man vagyunk! Szólok az uramnak.

VALERIA: Hogy menjen el itthonról! Nem rossz ötlet. Akkor csak 12-en leszünk.

HELEN: /Balra kiszól/ Frigyes!

FORGACS: /Be/ Csakhogy előkerültél! Azonnal tálatass!

HELEN: Hogy akar tálatni? Kovács professzor nélkül csak 13-man vagyunk!

FORGACS: Majd jön később.

VALERIA: Nem jöhet, Sürgős operációja van.

FORGACS: /Kétségbeesetten/ Ezt a pechet! Hol vegyünk most egy 14-iket?

VALERIA: Na megvan!

- HELEN: Kicsoda?
VALERIA: Kidobjuk ezt a pimasz inast! És akkor csak 12-en leszünk
FORGACS: Mama, ez lehetetlen.
VALERIA: Hadjatok. /A bal ajtóhoz meg, mézédeseen beszél/ Drága igazgatóm,
szabad egy pillanatra?
GUSZTI: /Fölényes mosollyal be balról/ Parancsoljon édes egy méltóságom!
VALERIA: /Helénhez/ Intézkedj, hogy találjanak pillanatokon belül 12-en
leszünk!
HELEN: /Középen el/
FORGACS: /Meg akar szökni/ Azt hiszem felesleges vagyok! /Indul/
VALERIA: /Erélyesen/ Itt maradj!
FORGACS: /Hirtelen megáll/
VALERIA: /Gusztinhoz, kajánul/ Vetkőzzék le!
GUSZTI: /Rémülten végigmustrálja Valériát/ Bocsánat, erre nem vállalkozom!
VALERIA: Vetkőzzék le!
GUSZTI: /Értelenül Forgácshoz/ Mi történt öregem?
FORGACS: /Részvétellel/ Ne kérdezzen semmit. Vetkőzzön!
GUSZTI: /Meghajol/ Érttem! /Kezd vetkőzni/
VALERIA: /Gusztinhoz/ De ne itt vetkőzzön! Csomagolja össze a holmiját és azonnal hadja el a házat! A fizetését és a bizonyítványát megkapja holnap reggel.
GUSZTI: Ahogy parancsolja. De szabad valamit még előbb mondani, méltóságos asszonyom /Forgácsra kacsint/
VALERIA: Nem vagyok kíváncsi semmire sem.
FORGACS: /Biztatólag int Gusztinak, a belső zsebébe nyúl/
GUSZTI: De én mégis szeretnék valamit mondani.
VALERIA: Nem érdekel!
FORGACS: /Valériához/ Mama, hadja, hiszen nem is tudja mit akar mondani.
VALERIA: /Tiltakozólag/ El tudom képzelni!
FORGACS: Félek, hogy nem!
GUSZTI: Ugy van. /Valériához/ Ehhez önnek nincs elég fantáziája, kedves mama, mert ha lenne, már régen itthagytta volna ezt a házat.
VALERIA: /Ajuldozva/ Frigyes!
FORGACS: Mama, ne zavarja! Hagyja kibeszélni! /Gusztinhoz sugva, folytassa/
GUSZTI: /Valériához/ De jobb későn, mint soha! Szerezzen egyszer örömet ennek a szerencsétlen embernek is. Csomagoljon össze, mama és hadja itt a házat.
VALERIA: /M.f./ Elájulok!
FORGACS: Mama, legyen erős! /Gusztinhoz sugva/ gyérünk!
GUSZTI: /Folytatva/ Mert maga nemcsak a cselédeket kinozza, hanem megkeseríti ennek a gyámoltalan embernek is az életét. /Forgácsra kacsint/
FORGACS: Engem, ne vonjon bele, de azért maga mondja meg, amit akar. /Titokban pénzt ad Gusztinak/
GUSZTI: /Folytatva/ Mert ez a szegény pára nem mer szólni, csak néni szenved. Ez a türelmes számár... ez az igavonó barom...
FORGACS: /Megelégeli/ Fiam, ne védjen tovább!
VALERIA: /Magához tér/ Elég! Takarodjék! /Fotelba zuhan/
GUSZTI: És most könnyű szívvel távozom! /Homlokához emeli mutatóját/ Szervuszatok! /Indul közép felé/
VALERIA: Csirkefogó!
LILIAN: /Balról be/ Halló, mister Szabó! Hová megy?
GUSZTI: /Megáll, kérdően tekint Valériára és Forgácsra/
FORGACS: /Nagy zavarban/ Üzleti ügy... a gyárban... nagyon sürgős...
LILIAN: Már megint? Hát maguk éjszaka sem pihennek?

VALERIA: Rendkívül fontos dolog ...halszthatatlan, maj darling.
LILIAN: Mister Forgács, menjen maga ki a gyárba. Hadja itt nekem ezt a kedves embert./Belekarol Gusztávba/
GUSZTI: /Fölényesen Forgáchoz/ Nos öregem? Mi legyen?
FORGACS: /Valériához/ Mama?
VALERIA: /Ezt más nem tudja elintézni, csakis az igazgató ur. Ez a vállalat érdeke, kedves Lilian.
LILIAN: Seri! Hát akkor menjen! /Kezet nyujt Gusztinak/
GUSZTI: /Kezet fog/ Jó mulatást Lilian!
LILIAN: A viszontlátást, holnap a gyárban./Balra el/
FORGACS, VALERIA: /Ijedten összenéznek/
GUSZTI: /Gunyos misollyal/ Hallotta mama? /Indul/
VALERIA: Azonnal takarodjék!
GUSZTI: /Visszafordul Valériához/ God najt ol sip!
VALERIA: Mi az a sip?
FORGACS: Mit tudom én!
GUSZTI: Vén csatárhajó! /Középen el/
VALERIA: Csakhogy kint van már a házból ez az apagyilkos!
FORGACS: En sajnálom. Olyan jókat mondott.
VALERIA: /Támadón/ Micsoda?
FORGACS: Mármint ott bent a tarsaságban.
HELEN: /Középről be, idegesen/ Kétségbeejtően peches ez a nap!
VALERIA: Miért? Minden rendben van. Lehet tálalni.
HELEN: Most meg nem találok a Julist!
VALERIA: Hogy-hogy nem találod a Julist?
HELEN: Nincs sehol.
KOVACS: /60 év körüli, szakállas orvos, középről be/ Jó estét!
VALERIA: /Orömmel/ Professzor ur!
KOVACS: Kezüket csókolom. Ezer bocsánat a késésért. De orvos vagyok. Előbb a kötelesség. Sürgős műtetre hívtak. De hálistenek, elmaradt az operáció. A beteg annélkül is meghalt.
VALERIA: Nagyszerű. Az a fő, hogy itt van...Végtelen boldogok vagyunk. /Belekarol/ Parancsoljon.../Helénhez/ Lehet tálalni! /Kovács-csal balra el./
HELEN: /Szónélkül egy fotelba zuhan/ Elájulok!
FORGACS: /Értetlenül/ Most megint mi baja van fiam?
HELEN: Ezt a pechet! Most megint 13-man vagyunk.
FORGACS: Hogy-hogy 13-man./Észbekap/ Ja, persze, a Kovács professzor! Ebbe bele lehet örülni! /Egy fotelba zuhan/ Nem lesz az üzletből semmi! És ennek a mama az oka! /Kajánul/ Kidpta a tizennegyediket!
HELEN: /felugrik/ Azonnal hívja vissza, még mielőtt levetkőzik!
FORGACS: /felugrik/En? Hívja vissza a mama! Igen, ez jó! /Balra kiészól/ mama!
VALERIA: /Be/ Egy percig sem hagyják az embert békén!...Most zavar, amikor itt van a Kovacs professzor?
FORGACS: Eppen ez a baj..., hogy itt van. Megint 13-man vagyunk!
VALERIA: Sent isten, erre nem gondoltam!
FORGACS: Azonnal hívja vissza az inast!
VALERIA: En hívjam vissza?
FORGACS: Igen, maga rugta ki.
HELEN: Menj anyukám, mert én ezt már nem bírom tovább idegekkel!
VALERIA: Nem lehet tőlem kivánni ezt. Egy idős uriasszonyt így nem lehet megalázni.
FORGACS: Most egyszerre idősebb lett!
HELEN: Menj mama, menj!
VALERIA: /Tragikusan/ Jó, megyek, akár a vérpadig is. Rajtam ne mukjon!
FORGACS: /középen el/
FORGACS: Maga meg fiam, kerítse elő Julist, mert botrány lesz, ha azonnal nem tálalunk!

- HELEN: Csak tudnám, hol keressem! /Középen el/
KOVACS: /Balról be/ Mondja, kedves barátom, igaz az amit odabent hallottam?
FORGACS: Micsoda, tanár ur?
KOVACS: Ez a mister Benedi, egy amerikai tőkés, akivel maga tarsulni akar
FORGACS: Igaz, tanár ur!
KOVACS: És hallom, valami új igazgatót is kapott a gyára.
FORGACS: Új igazgató?
KOVACS: Bent mesélik. Valami Dr. Szabó Gusztav.
FORGACS: /Észbe kap/ Ja, igen! Szükségem volt rá.
KOVACS: Persze a korszakalkotó találmánya miatt!
FORGACS: /Bambán/ Milyen találmány?
KOVACS: Hát ami ennek az igazgatónak van. Előlk beteszik a tojást, és a végén kijön a kész konzerv: a paprikáscsirke. Zseniális!
FORGACS: /bambán/ Ki mondta ezt önnek?
KOVACS: Odabent tárgyalják a vendégek.
FORGACS: Hát akkor most már én sem tagadhatom tovább.
KOVACS: Hátha maguknak ilyen korszakalkotó találmányuk van, miért nem szólt nekem, ha pénzre van szüksége? Miért kell amerikai tojást belevenni?
FORGACS: Arrra nem is gondoltam, hogy a tanár urat érdekli a konzervgyártás.
KOVACS: Engem minden érdekel, ami az emberi szervezet javát szolgálja, ami pénzt is hoz. Én egy ilyen zseniális találmányhoz szívesen adnék tőkét.
LILIAN: /balról be/ Mister Forgács, szeretnék öntől valamit kérni.
FORGACS: Parancsoljon, miss Lilian.
LILIAN: Nézze, én amerikai lány vagyok, én imádom a meglepetéseket. Szerem vitessen ki a kocsijával a gyárba, szeretném meglepni a mister Szabót munka közben.
FORGACS: /Elhülve/ Most, vacsora előtt?
LILIAN: Úszintén szólva, engem nem nagyon érdekel ez a vacsora, sokkal jobban érdekel mister Szabó... olyan szimpatikus. Kedves gentleman... el vagyok tőle ragadtatva!
FORGACS: Mi is nagyon szeretjük! Tökéletes gavallér!
LILIAN: És ez a tojás-találmánya, zseniális!
VALERIA: /Karonfogva Gusztival megjelenik/ Parancsoljanak az igazgató ur!
LILIAN: /örömmel/ "ahát!
FORGACS: /Lilianhoz, Gusztira mutatva/ Imé a meglepetés!
VALERIA: /Széles mosollyal/ Igen, majd darling! Láttam, hogy magának mennyire hiányzik ez a rosszfiú. Hát visszahoztam a ruhatarból.
LILIAN: /Ragadtatva/ Hogy maguk milyen kedves emberek!
GUSZTI: /Lilianhoz/ Hát még ha úgy ismerné őket ahogy én! BUBAJOSKA! és pláne a méltóságos asszony! A mi drága Valériánk! Valóságos földre szállt angyal!
VALERIA: /Szemérmesen/ Na, ne, Gusztikám! Zavarba hoz.
FORGACS: De, igen, a mama angyal! Nem is való erre a csunya földre.
VALERIA: Pedig én itt maradtok kötetek. Nem hagylak el benneteket soha. Én most bocsánat. Jöjjön tanár ur!
KOVACS: Azonnal! /Forgácshoz/ Kérem, mutasson be az igazgató úrnak!
FORGACS: Peresze, az urak nem találkoztak! Engedjék meg...
KOVACS: /Gusztinak kezét nyújt/ Dr. Kovács.
GUSZTI: /Kezet ráz/ Dr. Szabó.
KOVACS: Tudom, a nagy feltaláló. Gratulálok a találmányához. "orszakalkotó!
GUSZTI: /szerényen/ Köszönöm!
VALERIA: /Értetlenül/ Milyen találmányról van szó?
FORGACS: Hát az, ami elől tojás, hátul csirke.
VALERIA: Micsoda?

- FORGÁCS: /idegesen/ Mama, ne forszirozza!
KOVÁCS: /Főlényesen legyint és karját nyújtja Valériának/ Jöjjön kedvesem, én már mindent tudok. /Valériával balra indul/
FORGÁCS: /A nyomukban, menetközben/ Igen, majd a tanár úr mindent elmesél magának. /Kovács, Valéria és Forgács balra el/
LILIAN: Milyen finomlelkű család.
GUSZTI: Erről csak én tudnék igazán beszélni!
LILIAN: És milyen figyelmezők. Miattam nem engedték kimenni a gyárba.
GUSZTI: Majd elintézzük telefonon.
LILIAN: Mikor?
GUSZTI: Majd később.
LILIAN: Kérem, én nem akarom, hogy miattam valami mulasztás történjen. Intézzé el most. Telefonáljon ki a gyárba.
GUSZTI: Raérunk arra még.
LILIAN: Nem, én ragaszkodom hozzá.
GUSZTI: Hátha ragaszkodik hozzá, az más. /előhózza a telefont/ Ambar, kedves Lillian...
LILIAN: /Izgatottan/ Nos! Szánjalja már! Olyan izgatott vagyok!
GUSZTI: /Kényszeredetten tárcsázik/ Halló!... Unie Konzervgyár? Ki beszél? Ja, az éjjeli üzemvezető? Itt az igazgató. Mit is akartam csak? Mondja fiam, hany tojásunk van nekünk a raktaron? Egy se? Azonnal hozassanak a fűszerestől 50.000 tojást! Hogy-hogy minek? Egy nagyobb külföldi rendelést kapunk. Befüteni az összes gépbe! Reggelre készítsenek 50.000 paprikáscsirkét... hogy hogy miből? A tojásból, nem érti? Tojásból lesz a csirke... de vitatkozzék! Az ötvenezeres csirke reggel kilencre itt legyen az íróasztalomon! Megértette? /lecsapja a kagylót/ Lusta bagázs!
LILIAN: /Elragadtatással/ Nahát, ez a tempó! 50.000 paprikáscsirkét csak így előteremteni! Valósággal elővarázsolni!
GUSZTI: /szerényen/ Muszáj kérem...annyi éhes száj van a világon... dolgozni kell!
LILIAN: Elvagyok magától magadtatava, mister Szabó...különbön engedje meg, hogy egyszerűen Gusztinak szólítsam!
GUSZTI: /Kedves föl'nyel/ Részemről semmi akadály.
LILIAN: /megfogja Guszti kezét/ Köszönöm. És most képzelje el, darling, ha mi ketten amerika és európa összefognak, milyen csirkéket tudnak gyártani!
GUSZTI: És erre est volna a legalkalmasabb terület. Tudja milyen inspiráló egy Budapesti éjszaka?
FORGÁCS: /Balról be/ ÉNEK - Egy kis dunaparti bárban/
LILIAN: Mister Forgács, újból gratulálok az igazgatójához. Olyan tempóban intézte el ezt az 50.000 tojást, hogy még szédülök tőle.
FORGÁCS: /ertetlenül/ Milyen 50.000 tojást?
GUSZTI: /Hanyagul/ Hát amiből paprikáscsirke lesz, öregem!
FORGÁCS: Tojásból paprikáscsirke?
LILIAN: Hát persze. Előrel beteszik a tojást, hátul kijön a csirkepaprikás.
FORGÁCS: /észbe kap/ Ja igen! Az új találmány! Mindég elfelejttem! Apropó csirke! Mi van a vacsorával?
HELEN: /középről be, izgatottan/
FORGÁCS: /Helénhez/ Nos? Megtalálta Julist?
HELEN: Nem. Az egész hazát átkutattam. Most jövök a pinwéből.
KENEDI: /balról be, nyomokban Valéria/ Hát mi lesz a vacsorával, mister Forgács? Már nem látok az éhségtől!
HELEN: Egy kis türelem, kedves Kenedi, egyetlen pillanat. Mama, miért nem foglalkozik mister Kenedivel?
VALERIA: Fiam, fiam, én a csirkével nem tudok konkurálni, pláne, ha paprikás! Rám se figyel!

KENEDI: Várnak még valakire?

VALERIA: Dehogy. Senkire.

FORGACS: De igen, még valaki hiányzik...

KENEDI: /Forgacshoz/ hat ilyen fontos személy az illető?

FORGACS: Igen. Nélküle nem találhatunk.

KENEDI: Ha még sokáig várunk, paprikáscsirkét fogunk reggelizni galuskával.

VALERIA: /Helénhez sugva/ Kétségeejtő! Hol lehet ez a Julis?

HELEN: Fogalmam sincs róla.

JULIS: /Középről be nagy lendülettel, Estélyi ruha, modern frizura, stb. vidáman és nagyon könnyedén, mint egy igazi társaságbeli hölgy/ Jóestét. Szervusztok! Van szerencsém! Szer bocsnat a késésért de igazán nem telettek róla. A fodrászom, a Józsi az a gangster el volt foglaltva, és sajnos nekem más nem tud frizurát csinálni. Ugye megértitek; Csókollak anygalkám. /megcsókolja Helént/ Szervusz Valikám! /megcsóolja Valéria arcát/ Bonszur Fridikém! /kezt Forgács orra alá nyomja, aki nem tudja elkerülni a kézcsókot, Utánna Gusztihoz, aki dermedten nézi Julis fellépését/ Magával nem állok szóba kedvesem! /Lilianhoz/ Szervusz édesem, Julietta vagyok. Helén legjobb barátnője, egyébként a direktor ur felesége.

LILIAN: /Meglépetten néz Gusztira/

JULIS: /Lilianhoz, megnyugtatólag/ Ez azonban téged ne aggaszon dragám. /kenedihez/ Jóestét uram!

KENEDI: Hau du ju du!

JULIS: /örömmel/ Az amerikaiak? Imádom az amerikaiakat. De erről különben még beszélünk. /a dermedten álló háziakhoz/ Remélem még nem vacsoráztatok?

KENEDI: Sajnos, még nem. Önre vártunk s. é. passzony.

JULIS: Na, most már itt vagyok! Az isteni Juliett megérkezett, a bene megadja a jelt, a vacsora kezdetét veszi... Helénkém, hát mit bámultok? Miért vagytok úgy meglepődve; Mozogjatok gyerekek! Asztalhoz, asztalhoz. Olyan éhes vagyok, mint a farkas! Direkt spóroltam erre a paprikáscsirkére! Le-et tálalni!

KENEDI: Héla istennek! Büntetésből most mellettem fog ülni! Szabad a karját?

JULIS: Ó, ezt a megtiszteltetést! Én nyitom meg a menetet!... /Kenedivel karonfogva el balra/

LILIAN: /Gusztiba karolva, menetközben/ Miért tagadta le a feleségét?

GUSZTI: Válfélbe vagyunk!

LILIAN: Ez minden esetre enyhítő körülmény. /mindketten balra el/

FORGACS, HELEN és VALERIA tehetetlenül összenéznek/

HELEN: Most mit csináljunk?

VALERIA: Én legszívesebben a földalá süllyednék!

FORGACS: Nem rossz az ötlet, de hagyja vacsora utánra. Lesz, ami lesz, most már végre találni kell. /senget/

VALERIA: A vöm, figyeled-csenget!

HELEN: /idegesen/ Kinek csenget?

VALERIA: /kajánul/ A cselédség bent ül az asztalnál!

FORGACS: /a fejét fogja/ Ebbe bele fogok örülni!

VALERIA: Nem rossz ötlet, de hadja vacsora utánra!

HELEN: Ne veszekedjete! Nincs más hátra, nekük kell találni!

FORGACS: Igen, igen... mama, menjen gyorsan ki a konyhába!

VALERIA: Cselédet akartok belőlem csinálni?

FORGACS: Mama, nyugodjon bele. Ma este mi vagyunk a cselédek. Nekünk kell találni!

MASODIK KEP

/Vacsora utáni hangulat, mikor a függöny felmegy. Középről sietve jön be Forgács. Két kezében hatalmas tálca, tele poharakkal, boros palackokkal. Balfelé tart/

HELEN: /Idgesen, balról be/ Az istenért, hol maradt ennyi ideig? Adja ide! /kiveszi Forgács kezéből a tálcat és balra elsiet/

FORGACS: Kezei ernyedten lehullanak, majd megtörli verejtékes homlokát/

VALERIA: /balról be, kezében tálca, piszkos tányérokkaal és evőeszközökkel. Forgács kezébe nyomja a tálcat./ Ne álljon itt! Vigye ki a konyhába és hozza be gyorsan az ásványvizet!

FORGACS: /Tálcával, fáradtan, középen el./

VALERIA: AA szervirozó asztalról felkap egy hatalmas szardinetott/

HELEN: /balról be, idgesen/ A gyümölcs!

VALERIA: /Atadja a szardinetott/ Itt van!

HELEN: /indul, majd vissza szól/ És viskit! /Balra el/

VALERIA: /Indul középfelé/

FORGACS: /ásványvizzel megrakottan jön, középről/

VALERIA: /Atveszi Forgácstól az ásványvizet/ Gyorsan hozzon viskit.

FORGACS: /Szó nélkül megfordul és középen el/

VALERIA: /bal felé indul/

HELEN: /balról be, jeges vödörrel/ Parfét! és jeget! /a jeges vödört a földre teszi/

VALERIA: /Atadja Helénnek az ásványvizeket, majd felemeli a vödört és középfelé indul/

HELEN: /balra el/

FORGACS: /középről be, viskis üvegekkel megrakott tálcával/

VALERIA: /Forgács elé teszi a jeges vödört és átveszi tőle a viskit, /Parfét és jeget! /balra el/

FORGACS: /felemeli a jeges vödört és középen fáradtan el/

JULIS: /balról, kacagva be, hosszszaru cigaretta szipkával. Nyomában Kennedy, vastag szivarral a szájában. Julis dekadens előkelőséggel/ Ne tréfáljon mister Kennedy!

KENNEDI: Dehogy tréfálok!

JULIS: No, de mit képzels rólam, édes egy ál boyom? Én uri nő vagyok!

KENNEDI: Hát attól még találkozhatunk holnap!

JULIS: O, nem mon Dieu! Milyen naiv és romlatlan. Igazi amerikai. Hát nem érti kedvesm, hogy én egy pesti uri asszony vagyok.

KENNEDI: Hát akkor annál is inkább találkozhatunk.

JULIS: /kacagva/ Nő igen-igen. De mikor maj darling?

KENNEDI: Mindegy! Mondjuk délután.

JULIS: /felkacagva/ Angyal!

KENNEDI: Hát akkor délelőtt!

JULIS: /m.f./ Oriási!

KENNEDI: Es este?

JULIS: /m. f./ No, ne csiklandozzon, drágám!

KENNEDI: Hát reggeltől estig nincs a számomra egy kis ideje?

JULIS: Na, de hogy képzeli azt kis hiu? Maga megérkezik Amerikából és már a programomba akar szerepelni? Nekem nincs egy szabad pillanatom. Én délfelé ébredek, amíg az ágyban megreggelizem, a szobalány megcsinálja a fürdőt, a kádból elintézem azt a napi 10-20 telefont, azután jön a masször, a pedikür, a valkür és mikor már félholtra dögönyöztek, felöltözöm, bemegyek a városba komisszionni, felnézek a szabónőkhöz, a szücsőkhöz, közben beugrom egy feketére a Flórihoz, megtudni, hogy tegnap kit csaltak meg, azután be-szaladok egy konyakra a Zagerbodhoz megtudni, hogy az illetőt ki-vel csalták meg, fél kettőkor a Hangliban kell lennem, hogy megtudjam mikor fognak válni, félháromkor holt fáradtan hazakerülök lenyelem az ebédemet, egy csésze tea cukor nélkül, egy kétszersül és három Waldhein-pasztilla.

JULIS: Utána rohanok az orvoshoz: fogorvos, arcorvos, alorvos; fél hatkor varva, szurva, kénve, főzve leülök a bridzshez, fél nyolckor haza repülök, átöltözöm. Azután mozi, színház, hangverseny, utánna kettesben vacsora, éjfél után lokál, tanc, pezsgő, és reggel ötkor magunk sem tudjuk hogy kerülünk az egyba! Vuala! Ez az én napi programom. Hát most mondja meg édes egy jenkim, hogy szorítsam be magát?

KENEDI: Hiába, világ életemben pechem volt a nőknél! Egy nőt szerettem igazán, az is férjhez ment.

JULIS: Kihez?

KENEDI: Hozzám. Ez most itt a másik pech. Magánál meg reménytelen a helyzetem.

JULIS: Magamfajta uriaszonnynál semmi sem reménytelen. De előbb egy kicsit foglalkozni kell velem. És elhalmozni figyelmeséggel. Lakszer, bunda, autó...és egyéb hasonló apróságokkal. "O, de magának ezt nem is kell magyarázni. Egy gentlemennek! Hiszen Amerikában is vannak igazi uriaszonyok! "em igaz!

KENEDI: Lehet, hogy vannak, de ott a jó isten sem tudja egyiket megkülönböztetni a másiktól. Olyan egyformák, mintha nem is anya szülte volna őket, hanem gyarilag készülnének, mint a "ördő autó.

JULIS: /Kacéran/ Es a pesti nők?

KENEDI: O, idehaza minden nő más. Még kívülről is. Az egyik husos, mint a szalonna, a másik félkövér, mint a rezgő csontus, a harmadik meg pirosposztság, mint a ropogós malacpecsenye.

JULIS: Na, és én milyen vagyok?

KENEDI: Maga édesem, forró, mint a tormás vrsli. Kenyér nélkül is meg lehet enni.

/ÉNNA NA TIDJA MIT/

FORGÁCS: /Középről be, egyik ~~szegszvénre~~ kezében jeges vödör, másik kezében tálcán parfék, balfelől megy/

JULIS: Tricikém! /Forgácshoz/

FORGÁCS: Parancsol, drága Juliette?

JULIS: Ugy innék még egy feketét. /Kenedihez/ Iszik maga is darling?

KENEDI: Igen, konyakkal!

JULIS: /Forgácshoz/ En is. De francia konyakkal öregem.

FORGÁCS: /Mint egy fáradt pincér/ Igen is kérem alassan, két fekete, spriccelve francia konyakkal. /Balra el/

JULIS: /Afektálva/ Érdekes nekem csak a francia konyak izlik. De ez értehető is. Tudniillik azt szoktam meg, lehet mondani gyerekkorom óta. Egyébként is imádom Párizst!

KENEDI: Sokat van Párizsban?

JULIS: Nem, én nem tudok egy helyen sokáig maradni. Csavargó természet vagyok. Gyakran változtatom a helyeimet. Itt is mindössze két hónapja vagyok, de az az érzésem, hogy holnap már innen is elrepülök!

KENEDI: Maradjon még egy darabig az én kedvemért.

JULIS: Nem ígérhetek semmit sem, kedvesem. Még azután nem is egészen tőlem függ. Isteni csoda lesz, ha 15-ig itt maradhatok.

VALERIA: /Balról be, tálcán hoz feketét, konyakot, cukrot, stb. leteszi az asztalra, mely mellett Kenedi és Juliette ülnek/ Parancsoljanak.

JULIS: O, Valikém, te fáradozol? Különben nem árt neked, csak strapálod magad. Legalább lefogysz, édesem. Ugyis van rajtad 10-15 kiló felesleg. /Kavargatja feketéjét/

VALERIA: /észrevétlenül nyakon üti Julist/

JULIS: Szóltál valamit, angyalkám?!

VALERIA: Semmit szivecském. /Kenedihez/ Hogy érzi magát mister Kenedi?

KENEDI: /Miközben kavargatja feketéjét/ Kitűnően. A vacsora remek volt, az italok pompásak, és a pertnerem elragadó. El vagyok bűvölve ön nagyságától.

- JULIS: /Valériához/ Látod Valikám, csak ti nem tudtok engem értékelni. Az uraknak egészen más a véleményük rólam.
- VALERIA: /célzatosan/ Hát istenem, az életben a vélemények és a pofonok különbözök.
- JULIS: Ó, a pofonok! Shoking!
- HELEN: /balról be, tálcán gyümölcsöt hoz/ Nem parancsolnak egy kis gyümölcsöt?
- JULIS: /könnyedén Kenedihez/ Mit szól ehhez a kiszolgáláshoz darling, /Helénhez/ Csak ted le drágám, majd csipegetünk belőle, és végre üljtek már ti is le. Igazán rátok fér.
- KENEDI: Tessék, parancsoljanak hölgyeim.
- JULIS: Vegyetek részt ti is a társalgásban.
- HELEN: /fáradtan leül/
- JULIS: Ülj le te is Valikám!
- VALERIA: /leül/ Köszönöm.
- JULIS: Képzelem, milyen fáradtak lehettek. Csak úgy el-elnézem egy pillanatra sem álltatok meg egész este.
- KENEDI: Tulajdonképpen mi történt a személyzettel?
- VALERIA: /zavartan/ Semmi, semmi. Igazán szóra sem érdemes... Egy kis malőr az egész...
- KENEDI: Baleset?
- HELEN: Ellenkezőleg, egy jobb eset. Az inasunkat váratlanul szerencsés érte...
- KENEDI: Megütötte a főnyereményt?
- VALERIA: Olyasféle. Jobb állást kapott és itt hagyott bennünket.
- JULIS: /miközben puderozza az arcat/ Na és mi történt a szobalánnyal?
- VALERIA: /hangsullyal/ Azt kirúgtuk, drágám!
- JULIS: Miért?
- HELEN: Elviselhetetlenül szemtelen volt már! Hiszen te ismerted edesem.
- VALERIA: Lusta, konfidens és pimasz volt.
- JULIS: No, no!
- HELEN: Olyan vakmerő volt már, hogy felvette a legszebb ruháját. Egy eredeti párizsi modellt. Ami még rajtam sem volt.
- KENEDI: Hallatlan! Ezek a mai cselédok!
- JULIS: Hagyjuk a cselédmizériákat! Ez biztos érdekli mister Kenedit, és őszintén szólva engem sem. Jöjjön édes jenkim, igyunk meg egy pohár pezsgőt, a saját egészségünkre. /Belekarol Kenedibe/
- KENEDI: /Helénhez, Julisra/ Bübájos asszonyka a barátnője! Büszkék lehetnek rá! /Julissal balra el/
- HELEN: Hát ehhez mit szólsz?
- VALERIA: Mindennek az urad az oka! Ő indította el a lavinát, ő szabadította ránk ezt a két pimasz cselédet.
- HELEN: Ne félj mama, ahogy elmennek a vendégek, leszámolok az igazgató urral és madam Juliettel!
- VALERIA: Csak már vége volna ennek az estélynek!
- FORGÁCS: /balról be, teljesen letörten bezuhan egy fotelba/ Már nem allok a lábamon! En holnap befekszem egy szanatóriumba!
- VALERIA: Inkább egy elmegyógyintézetbe! /balra el/
- HELEN: A mamának igaza van! Ilyen ötletet! És micsoda blamazs! Még éjfél sincs és a vendégeknek a fele már hazament.
- FORGÁCS: Csoda? A mama úgy locsolgatta őket szafttal és mártással, mint kertész a virágokat.
- HELEN: Még maga tesz szemrehányást? Hisz minden ami történt, maga miatt van. De különben is szégyelje magát! "ekem másoktól kell meg tudnom, hogy egy korszakalkotó találmánya van.
- FORGÁCS: Milyen találmány?
- HELEN: Hát az a gép, mibex elől betesznek egy tojást és hátul kijön a csirke.

FORGACS: Ez már régen van. Ez egy közönséges költőgép.
HELEN: De paprikáscsirke jön ki hátul!
FORGACS: Ugyan fiam, ezt a professzor ur találta ki!
HELEN: Micsoda! Most meg el akarja velem hitetni, hogy egy orvosprofesszor találta ki a konzervgépet! "azug fráter! /középen el/
FORGACS: /fejét fogja/ Még ez a korszakalkotó marhaság hiányzott nekem! /jobbra el/
LILIAN: /balról be, nyomába Guszti/ Azért megmondhatta volna, hogy nő.
GUSZTI: De értse meg kedves Lillian, nekem ehhez a hölgyhöz tulajdonképpen semmi közöm nincs.
LILIAN: De mégis csak a felesége!
GUSZTI: De ennek dacára nincs közöm hozzá.
LILIAN: De egyszer volt!
GUSZTI: Akar csodálkozni! Sohasem volt!
LILIAN: /meglepetten/ Maguk nem éltek házasságot?
GUSZTI: Nem. Ő ugyan tett erre nézve kísérleteket, de én visszautasítottam.
LILIAN: Furcsa egy házasság!
GUSZTI: Igen, ez egy ilyen házasság.
LILIAN: Hát akkor miért vette el?
GUSZTI: Magam sem tudom, hogy miért! Ugyszólván észre sem vettem. Még most is alig tudom elinni, hogy a férje vagyok.
LILIAN: És nem kínos egy kicsit magának, hogy a felesége itt van?
GUSZTI: Nem kicsit, nagyon. Eddig nem sokat törődtem ezzel a házassággal, de most hogy magát megismertem, kezd a dolog kellemetlen lenni.
LILIAN: Miattam ne legyenek gondjaid. Én amerikai lány vagyok. Malunk nem nagy dolog a vallás. Is remélem maguknál sem.
GUSZTI: Én is remélem.
LILIAN: Hát akkor ne is beszéljünk annyit róla.
GUSZTI: Ez a leghelyesebb, amit tehetünk.
LILIAN: Ha akarja, én magát egy tekintem, mintha már független isk lenne.
GUSZTI: Nyugodtan teheti. Azt hiszem holnap már egészen szabad leszek. Szabad, mint a madár az égen.
LILIAN: Mit gondol, nem illene már nekünk is menni?
GUSZTI: Isten őrizz! A háziak halálosan meg lennének sértve!
LILIAN: Én azt hiszem, nagyon örülnének, ha már elmennénk.
GUSZTI: /Felháborodva/ Na de kérem, mi magyarok rendkívül vendégszeretők vagyunk. Pláne ez a ház! Ez valósággal él - hal a vendégekért. Ők akkor lennének a legboldogabbak, ha ez az éjszaka egy hétig tartana.
LILIAN: /Kacéran/ És maga?
GUSZTI: /Nagyot sóhajt/ Ha örökké tartana.
LILIAN: De miért? Hiszen holnap is találkozhatunk!
GUSZTI: Holnap? Én ilyen messzire most nem is merek gondolni.
LILIAN: Milyen rapszódikus! Az előbb még arról beszélt, hogy holnap szabad lessz mint a madár és most nem is mer a holnapra gondolni.
GUSZTI: Nem róllam van szó. Erről az egész bolond világról. Az ember soha sem tudja, hogy holnap mire ébred.
LILIAN: De hiszen ez a szép, ez az izgatónak az életben. Ez az örök bizonytalanság. Néhány órával ezelőtt igazán nem gondoltam volna, hogy éppen ma és éppen itt fogok összetalálkozni azzal a férfival, aki ilyen hatással van rám.
GUSZTI: Erre én sem mertem volna gondolni...
LILIAN: No látja, hát nem szép ez?
GUSZTI: Ez a baj, hogy nagyon is szép.
LILIAN: Holnap még szebb lesz.
/ének : Holnap, ki tudja holnap/

- LILIAN: /melegen/ Alig várom a holnapot. Apám megnézi a gyárat és mi ketten egész nap csavargunk majd a városban.
- GUSZTI: /Elmerengve/ Igen...Csavargunk... Ez a helyes kifejezés./hirtelen/ Lilian én szeretnék magának valamit bevallani.
- LILIAN: /Ujját ráteszi Guszti szájára/ Pszt! Egy szót sem így szép ez.
- GUSZTI: Gondolja?
- LILIAN: Nem bírom a vallomásokat! Mi amerikai leányok már túl vagyunk az ilyesmin.
- GUSZTI: De hiszen nem is sejti, hogy mit akarok mondani....
- LILIAN: Dehogynem! Felesleges minden szó!
- GUSZTI: Gondolja?
- LILIAN: Hát persze. Hiszen amit maga most mondani akar azt Shakespeare már százszor szebben megírta.
- GUSZTI: Ezt nem hiszem. Én Shakesperának őszinte rajongója vagyok, de amit én most magának mondani akarok, arról neki még halvány fogalma sem lehetett.
- LILIAN: /Hozzásimul/ Beképzelt csacsi! De különben is egy férfi ilyen helyzetben ne beszéljen, hanem cselekedjen!
- GUSZTI: /Ijedten elhúzódik/ No de Lilian!
- LILIAN: Miért ijedt úgy meg?
- GUSZTI: Holnap esetleg megbánhatná...
- LILIAN: Ne törődjék mindig a holnappal. Csókoljon meg! Akarom!
- GUSZTI: Az más. Hát akkor legyen meg az akaratunk./csók/
- HELEN: /Középről be, meglátja a csókolódzó párt/ Ó, bocsánat! /diszkréten balra el/
- GUSZTI: /Rosszalólag Helén felé fordul, majd újra megcsókolja Liliant/
- FORGÁCS: /Középről be, meglepetten / Ó bocsánat / Diszkréten balra el/
- GUSZTI: /Penti játék/
- VALERIA: /Balrol be gunyosan/ Ó, bocsánat igazgató ur. /Középen el./
- GUSZTI: /Boszosan/ Milyen forgalom van ma ebben a házban!
- LILIAN: Ne törődjön vele. Csókolódtam én már a Brodvejon is. Ott pedig nagyobb a forgalom/ Csók/
- JULIS: /Balrol be, meglátja a csókolódzó párt megjátsza a megcsalt hitvest felsikolt/ Hah!
- LILIAN ES GUSZTI: /Ijedten szétrebbennek. /
- JULIS: Ezt kellett nekem megélni!?
- LILIAN: Drágám, miért vagy úgy kétségbe esve, hiszen ti váltok!
- JULIS: Micsoda?! Válunk? Ki mondta ezt?
- LILIAN: Az urad.
- JULIS: Gusztáv! Maga el akar tőllem válni?!
- GUSZTI: /Tragikusan/ Igen, asszonyom, nekünk el kell válnunk.
- JULIS: Hát volna szíve elhagyni engem?
- GUSZTI: /m.f./ Volna.
- JULIS: És el tudna engem felejteni?
- GUSZTI: /m.f./ El.
- JULIS: /fokozva/ És el tudná felejteni a közös emlékeinket? A nász m utunkat? Azokat a forró szerelmes éjszakákat?
- LILIAN: /Elképedve Gusztihoz/ Mистер Szabó, maga azt mondta nekem, hogy nem éltek házasságot...
- JULIS: /Lilianhoz/ Ezt mondta a gazember?!
- LILIAN: Ezt.
- JULIS: Ó mon dieu! Hát volt lelke letagadni a házasságunkat? /sóhajtva/ Hogy én milyen szerencsétlen anya vagyok!
- LILIAN: /rémülten/ Anya?! /Gusztira tekint/
- GUSZTI: /kétségbe esetten Julishoz/ Hát nekünk gyermekünk is van?!
- LILIAN: Hogyan, erről maga nem is tud?
- GUSZTI: /zavarban/ Már magam sem tudom, hogy hogy állok a családommal.
- JULIS: Ó bon soir! Micsoda apa! Megfeledkezik a kis Gyurikáról és arról az ártatlan csöpp Mancikáról!

- GUSZTI: /rémülten/ Hát kettő van?!
- LILIAN: /Gusztihoz lesujtóan/ Hát ezt sose hittem volna!
- GUSZTI: Én se.
- JULIS: /Lilianhoz,elérzékenyülve/ És ha látnád szívem,hogy milyen édesek,milyen aranyosak! Egészen rá hasonlítanak.
- GUSZTI: /dühösen/ Most már elég! Ez az egész házasság magához hasonlít. A gyerekekkel együtt! És nagyon téved,ha azt hiszi,hogy ezekkel a hirtelen feltámadt anyai érzésekkel el fogja érni célját! Nekünk nem volt és nem is lesz semmi közünk egymáshoz./dühösen balra el/
- JULIS: /ájuldozva/ Hallod ezt édesem?
- LILIAN: Hallom,csak nem értem.
- JULIS: Én sem. Ez az ember egészen megváltozott. Azt hiszem,te elvetted az eszét.
- LILIAN: Én?!
- JULIS: Ugy látszik,olyan hatással vagy rá,hogy megfeledkezik az egész családjáról. Én milyen szerencsétlen vagyok! /szemeit törli/
- LILIAN: /Meggimogatja Julist,elérzékenyülten/ Bocsáss meg drágám,de én nem tudtam,hogy nő ember. És pláne,hogy két gyermeke van. Letagadta a csirkefogó! Mert az:csirkefogó!
- JULIS: /szipogva/ De nagyon édes csirkefogó!
- LILIAN: Ez igaz.
- JULIS: Tetszik neked?
- LILIAN: Nagyon.
- JULIS: Nekem is. /elmerengve/ Egy hete,hogy ismerem és azóta nem tudok aludni.
- LILIAN: /meglépetten/ Egy hete csak,hogy ismered?!
- JULIS: /zavartan dadog/ Izé...akarom mondani...de helyesebben...szóval..
- LILIAN: /határozottan/ Szóval nem vagy a felesége.
- JULIS: /halkan/ De nagyon szeretnék az lenni.
- LILIAN: Tehát hazudtal?
- JULIS: Istenem! Nő vagyok...
- LILIAN: És a Gyúrika meg a Mancika?
- JULIS: A jövődő gyermekeimre gondoltam. Hiszen tudod,hogy van ez egy nővel? Ha nagyon szeretne valamit elérni,ugy bele éli magát,hogy már maga is elhiszi,amit mond. Azért is tudunk mi nők olyan meggyőzően hazudni. De azért te ne higgy ennek a betyárnak.
- LILIAN: Érdekes vagy,te hazudsz és neki ne higgyek?
- JULIS: Uri becsület szavamra mondom,ez egy Casanova,egy Kékszakál,egy. egy...
- LILIAN: Kérlek,animálj még jobban. Ugyis annyira tetszik nekem.
- JULIS: Még ezek után is?
- LILIAN: Még ezek után is,hogy le akarsz róla beszélni. Az első pillanatban,ahogy megláttam,éreztem,hogy ez az a férfi,aki nekem kell.
- JULIS: Még ez is! Szörnyű milyen egyforma a természetünk.
- LILIAN: Nagyszerű fiú! Milyen fiatal és máris igazgató! Na és a korzsalkotó találmánya? Zseniális ember!
- JULIS: Milyen találmánya?
- LILIAN: Hát az a gép:elől beteszik a tojást és hátul kijön a kész parrikáscsirke! Ragyogó!
- JULIS: /csodálkozva/ És ezt ő találta ki?
- LILIAN: /büszkén/ Igen.
- JULIS: Ki mondta ezt neked?
- LILIAN: Ő maga.
- JULIS: Ja,az más. Ő csak tudja mit talált ki. Na és ha nem volna ilyen zseniális kitaláló?!
- LILIAN: Akkor is rajonganék érte!
- JULIS: Még akkor is ha nem volna igazgató?
- LILIAN: Akkor is.

- JULIS: És ha egy senki volna? egy koldus, egy közönséges cseléd, mondjuk egy vacak urasági ians?
- LILIAN: Te nem mondhatasz nekem olyan róla, hogy elvedd tőle a kedvem.
- JULIS: Hát így állunk öregem?
- LILIAN: Igy. Neked őszintén bevalhatom. Te is nő vagy. Meg azután félig meddig rokon is.
- JULIS: /meglepetten/ Rokon?
- LILIAN: No, igen. Látom, hogy nagyon rokonszenvezel az apámmal. És azt hiszem ő is veled.
- JULIS: Igen. Benne is sok a rokoni hajlam. "agyon szeretne bejutni szűk családi körünkbe.
- LILIAN: Nahát! Itt a legjobb alkalom, Kárpótold magad Gusztiért! Fogd meg!
- JULIS: Mit?
- LILIAN: Az öreget.
- JULIS: Nem tudom elfelejteni Gusztit.
- LILIAN: Apám derék ember.
- JULIS: Nem kell.
- LILIAN: Jó ember.
- JULIS: Nem kell.
- LILIAN: Pénze van.
- JULIS: Mennyi?
- LILIAN: Sok.
- JULIS: Az más, És gondold, hogy házasságról is lehet szó?
- LILIAN: Ha én rábeszélem, lehet.
- JULIS: Hát beszél rá! /belekarol Lilianba, menet közben/ Legalább anyád leszek. Mert már nagyon megszerettelek, te drága gyermek! /min-ketten balra el/
- VALERIA: /középről, fáradtan, ernyedten be/ Ezt nem lehet kibírni.
- HELEN: /balról be, ijedten Valériához/ Mama!
- VALERIA: /fáradtan legyint/
- HELEN: /ijedten/ Mi történt?
- VALERIA: /ujból legyint/
- FORGACS: /balról be/
- HELEN: /Forgácshoz ijedten/ Frigyes, nézze mi van a mamával? Nem tud beszélni!
- FORGACS: /felcsillanó szemekkel/ Ez igaz?
- VALERIA: /feláll/ Ne örüljön! Csak nem jól érzem magam. Az a sok méreg amit ma este nyeltem, az mind az epémre ment. /indul jobbra/ Jaj, de rosszul vagyok. /vissza fordul/ Izé...küldjétek fel hozzám Kovács professzort. /szenvédő arccal el jobbra/
- HELEN: Szegény mama! Nem csodálom, hogy belebetegedett.
- FORGACS: Ne tulozzon szivem. Az előbb is azt hitte, hogy már nem tud beszélni/ jobbra mutat/ És tessék!
- KOVACS: /balról be/ Hát ha megengedik én is bucsuzom.
- HELEN: A tanár ur is menni akar már? Hát nem jól érzi magát?
- KOVACS: De igen. Minden nagyon szép volt, minden nagyon jó volt, de nekem reggel hat órakor egy súlyos óperációm van.
- FORGACS: Olyan korán?
- KOVACS: Igen. Nem akarom, hogy ez a betegem is megellőzzön. /körül néz/ Hát a méltóságos asszony?
- HELEN: Felment a szobájába. /telefon cseng/
- FORGACS: /felemeli a kagylót/ Halló!...igen. Forgács villa...Jó várok.
- KOVACS: Lefeküdt már a kedves mama?
- HELEN: Szegény, nem jól érezte magát.
- KOVACS: No. Mi baja?
- FORGACS: /Helénhez csendet kérően/ Tardon egy pillanat! /telefonba/ Halló Micsoda?...New York? Kávéház? Was bitte?...Eien moment. /Kovács-hoz/ Tanár ur, ugye ön tud angolul?

KOVACS: Remélem.

FORGACS: Legyen szives beszéljen. Nem értem mit akarnak. /Atadja Kovácsnak a kagylót/

KOVACS: /Telefonba/ Halló! Yes, Yes... Al... aj... /félre/ Aj de rossz ki-ejtésed van! /telefonba/ Vat? Tu hunderttanden dolére?... Tu! Hu! szu!... /Forgácshoz/ Itt valamiről szó van, az már biztos. Valami részvények és kétszázezer dollár...

FORGACS: Ez nem engem keres. Kérdezze meg kivel akar beszélni?

KOVACS: /telefonba/ Halló! Kivel akar beszélni? Izé... Vit hun ju vant szpik? Ja ugy? /Forgácshoz/ Mister Kenedit keresi New York. /Forgács kezébe nyomja a kagylót/

FORGACS: /Helénhez/ Fiam, szóljon gyorsan neki.

HELEN: /balra el/

FORGACS: Nem tudja tanár ur, miről van szó?

KOVACS: Ahogy én kivettem, valami kétszázezer dolláros tőzsdenyereségről van szó.

FORGACS: Igazán? /örömmel/ Köszönöm tanár ur! Ez számomra is remek hír.

KOVACS: De ne felejtse el és is szivesem fektetnék be nagyobb tőkét ebbe a találmányba!

FORGACS: Milyen találmányba?

KOVACS: Elől tojás, hátul paprikáscsirke.

FORGACS: Ja, igen! Erre még visszatérünk tanár ur.

KENEDI: /balról be, nyomába Helén/

FORGACS: /Kenedihez/ New York keresi. Jó hír! /Atadja Kenedinek a kagylót/

KENEDI: /a telefonba/ Halló.. Kenedi... Yes... yes... yes. /arca mind komorabbá válik/ Yes... yes...

KOVACS: /amig Kenedi telefonál Helénhez/ Mi baja van a méltóságos asszszonynak?

HELEN: Az epéje.

KOVACS: Hát miért nem szóltak nekem? Tudják jól, hogy az epe a specialitásom.

HELEN: Éppen most akartam megkérni, hogy vizsgálja meg a mamát.

KOVACS: Nagyon szivesen.

HELEN: Parancsoljon! /középen el Kováccsal/

KENEDI: /a telefonba, letörten/ Yes gud najt!... /leteszi a kagylót/

FORGACS: /megragadja Kenedi kezét, rázza, szélesen/ Gratulálhatok mister Kenedi?

KENEDI: /letörten/ Gratulálhat!

FORGACS: /lelkesen/ Még sok ilyen üzletet kíváno önnek!

KENEDI: /bosszusan/ Ilyent?! Köszönöm. Legyenszives szóljon a lányonak. Szeretnék vele négy szemközt beszélni.

FORGACS: Perzse, hadd tudja meg ő is az örömhirt! Küldöm. /balra el/

KENEDI: /letörten leül egy fotelba és elgondolkodva maga elé/ mered/

LILIAN: /balról be, élénken/ Hello ded! Mi újág?

KENEDI: Baj van kislányom. Most hívott fel New York. A telekrészvényeim tizenegyre es. tek.

LILIAN: És ez mit jelent?

KENEDI: Ez azt jelenti, hogy kétszázzer dollárt vesztettem a tőzsdén.

LILIAN: Borzasztó!

KENEDI: Hát bizony ez nagyon kellemetlen. Ezekután természetesen szó sem lehet már a Forgács féle társulásról. A leghelyesebb, ha mi most angolosan távozunk.

LILIAN: /ijedten/ Papa, ezt nem tehetjük meg!

KENEDI: /ingerülten/ Hát akkor vagyunk tőlük érzékeny bucsut, de monjúb.

FORGACS: /balról be, széles mosollyal/ Nis, mister Kenedi, nagy az öröm?

KENEDI: /bosszusan/ Olyan nagy, hogy ezen a kis helyen el sem fér. Eppen ezért megyünk is.

LILIAN: Csak még beme gyünk elbucszani a többiektől. /Kenedivel balra el/

FORGACS: /értetlenül a távozó Kenediék után/
HELEN: /jobbról be/ Szegény mama ugy oda van!
/LILIAN, KENEDI, GUSZTI és JULIS balról be/
KENEDI: /Helénhez/ Hát ha megengedik mister Forgács mi bucsuzunk. Köszönjük a kedves vendéglátást. Isten önökkel.
HELEN: Csak nem akarnak már menni?! Ugorjon Fricikém, bontson néhány üveg pezsgőt!
FORGACS: /erőltetett jó kedvvel énekel, miközben balra elsiet/ Száz szál gyertyát, száz icce bort, ide az asztalra!
JULIS: Ne strapáljátok magatokat szivecském. Mi most ugy is elmegyünk egy lokálba táncolni. /Kenedi arcát hizelegve megsimogatja/ Ugye édes oldbovom?
GUSZTI: /Helénhez/ Hát persze, jazz mellett egész más a hangulat.
HELEN: /elképedve Gusztihoz/ Maguk is el akarnak menni mister Kenediékkel?
GUSZTI: Hát persze. Meg akarjuk mutatni nekik a vidám pesti éjszakákat.
JULIS: /Helénhez/ Ti ne zavartassátok magatokat drágám. Feküdjetek csak le, rátok fér. Majd mi táncolunk helyettetek is. Szervusz angyalom!
KENEDI: Gud báj!
LILIAN: Gud nájt!
GUSZTI: Gud báj! /Helén kivételével mind középen el/
HELEN: /Fáradtan egy fotelba rogy/
FORGACS: /balról, pezsgős vödörrel vidáman be/ Itt a pezsgő!
HELEN: Fujja fel!
FORGACS: /meglepetten körülnéz/ Hol vannak a vendégek?
HELEN: Elmentek Julissal és Gusztival!
FORGACS: Hova?
HELEN: Egy lokálba danszolni!
FORGACS: /dühösen a földre teszi a pezsgős vödört/ Hát ez kétségbeejtő! A cselédeink viszik a vendégeket mulatni! A kétszázézer dollárral együtt!
HELEN: Azt hiszem, most már mi is lefekhetünk. /feláll/
FORGACS: /feláll, reménytelenül/ Le. Végleg.
HELEN: Jó éjszakát! Középen el!
FORGACS: /a bal ajtó melletti kapcsolóhoz megy és eloljta, félhomály/
KOVACS: /jobbról jön, botorkálva. A földön levő pezsgős vödörben megbotlik/
FORGACS: /a zájra felriad/ Ki az? /villanyt gyujt/
KOVACS: Én vagyok.
FORGACS: Ja, persze a tanár ur még itt van.
KOVACS: Igen, most végeztem a vizsgálattal.
FORGACS: Sulyos?
KOVACS: /keserűen/ Nem nyilatkozhatom. Orvos vagyok. De nyugodjon nincs az anyósának semmi baja.
FORGACS: Nem is kell operálni?
KOVACS: nem hát.
FORGACS: /kis reménnyel/ Pihennie sem kell?
KOVACS: Neki nem. Nekem kell pihenni! Na jó éjszakát! /Indul középre/
FORGACS: Jó éjszakát! /részvétellel utána néz/ Szegény tanár ur! /előlítja a villanyt/

HARMADIK FELVONÁS

/szin: az előbbi, idő: másnap reggel. Mikor a függöny felmegy a szin néhány percig üres./

JULIS: /Tele szerpentinnel, fején papircsákovával vidáman középről be. nyomában Guszti ugyan ugy. Mindketten spicesek/
JULIS: Na végre itthon vagyunk, kedves igazgató ur!
GUSZTI: Igen, ezt magam is konstatalom. És hogy érzi magát a meghitt falak között, madam Juliette?
JULIS: Egyenlőre remekül. Hiszen a ház még alszik.
GUSZTI: Rábészéltem miss Miliánt, hogy le se feküdjenek, hanem csomagoljanak össze és azonnal jöjjenek ide lakni.
JULIS: Ide? Minek?
GUSZTI: Hogy belénk ne csapjon a ménkő. Kenediék a mi villámharitóink.
JULIS: Nagyszerű! Remek ötlet!
GUSZTI: Kenediék mellett nekünk nem történhet semmi bajunk.
JULIS: Zseniális feltaláló maga! Minden helyzetben feltalálja magát!
GUSZTI: Örülök, hogy végre megnyugodott madam!
JULIS: Én is örülök. És a leghelyesebb, ha ott folytatjuk, ahol az éjszaka abba hagytuk.

/ÉNEK AZ EMBER KICSIT ISZIA/

/A második felvonás beli tangó renfrénje. Utána groteszk tánc/
JULIS és GUSZTI /a tánc után vidáman, kacagón egy-egy fotelba dőlnek/
HELEN: /diszes reggeli pongyolában, a jobb ajtón belép/
GUSZTI: /ijedten Julishoz/ Itt a nagyságos asszony!
HELEN: Mi az hát maguk még visszamertek ide jönni?
GUSZTI: Amint a mellékelt ábra mutatja.
JULIS: Szervusz szivecském!
HELEN: /magából kikelve/ És még mindig ezen a pimasz hangon mernek velem beszélni?
JULIS: Nagyon megszoktuk már ezt az uri hangot!
HELEN: Hát majd én leszoktatom magukat róla!
FORGÁCS: /be hállókabátban/ Mi van itt?
HELEN: /Forgácshoz/ Madam Juliette és Dr. Szabó visszajöttek!
FORGÁCS: /elképedve/ Ez már a teteje mindennek!
GUSZTI: Mit szólsz hozzá öregem, milyen ragaszkodók vagyunk?
FORGÁCS: /kikelve/ Egy pillanatig sem tűröm magukat a házamban!
VALERIA: /jobbról be, pongyolába/ Ah!...Jó reggelt!
JULIS: Csókollak Valikám!
VALERIA: Figyelmeztetem magukat, ha valaki engem meg mer csókolni...
JULIS: Csak vicceitünk Valikám!
GUSZTI: Ugy van, felesleges aggodalom öregem!...
HELEN: Azonnal csomagoljanak és takarodjanak a házból!
VALERIA: Szósem lehet róla, ilyen ólcsón nem uszák meg! /Gusztihoz/ maguk itt maradnak! /Mézédesen/ Szépen ki fogják tölteni a felmondási időt! De én most nem leszek majd olyan kedves magukhoz, mint eddig voltam!
JULIS, GUSZTI: /együtt/ Jaj!
VALERIA: És most mars, átöltözni és takarítani! Majd én megmutatom maguknak!
GUSZTI: Sose fáradjon kedves mama. Mi nem vagyunk kíváncsi természetűek!
VALERIA: Mars ki!
JULIS és GUSZTI: /középen el/
HELEN: Ezt a pimaszságot!
FORGÁCS: Megáll az ember esze!
VALERIA: Magának már tegnap megállt az esze. Különben nem tartanánk itt!
HELEN: Miért tartottad őket vissza?
FORGÁCS: Azonnal ki kellett volna őket rugni!

- VALERIA: Nem, gyermekeim! Ezt az élvezetet nem engedem el, nekik azért az éjszakaért meg kell bűnhődniük! Hogy én mit szenvedtem!
- HELEN: És most két hétig akarsz itt inkvizíciót rendezni?
- VALERIA: Nem kettő, hanem három hétig! Mert felmondani csak 15-én lehet és ez még egy külön hét!
/csengetés, felfigyelnek/
- HELEN: Frigyes, csengettek!
- FORGACS: Megyek már! /középen el/
- HELEN: Ki lehet ez, ilyenkor?
- VALERIA: /szemérmesen mosolyog/ "ajd meglátod! /nevet/
- HELEN: Mi az?
- VALERIA: Semmi, valami eszembe jutott. Lehet, hogy Kovács professzor jön.
- HELEN: Hogy hogy?
- VALERIA: Mond fiam, uri embernek tartod te a Kovácsot?
- HELEN: /idegesen/ Miért érdekel ez téged?
- VALERIA: /szemérmesen/ Minden okom meg van rá... De hagyjuk most ezt. Ha uri ember a professzor, akkor ugyanis mindent meg fogsz tudni. Ha meg nem az, akkor még jobb, ha nem tudsz meg semmit.
- FORGACS: /Bőrönddel megrakodva, középről be, kimerülten lerakja őket/
- VALERIA: Mik ezek?
- FORGACS: /ingerülten/ Bőröndök!
- HELEN: De milyen bőröndök?
- FORGACS: /m.f./ Rettenetesen nehéz bőröndök!
- HELEN: Ne idegesítsen! Kinek a bőröndjei ezek?
- FORGACS: A Kenediéké!
- HELEN: /rémülten/ Elutaznak?
- FORGACS: Ellenkezőleg, ide jönnek lakni.
- HELEN: Szent isten!
- VALERIA: Még csak ez hiányzott! És honnan tudja?
- FORGACS: A taxi söfőrrel üzenték, aki bőröndöket hozta. Most megy vissza értük a hotelba.
- HELEN: /kétségbe esve/ Most jól nézünk ki.
- VALERIA: Hát akkor gyorsan hozzuk rendbe magunkat!
- FORGACS: Igen, mert Kenediék rögtön itt lesznek!
- JULIS és GUSZTI /be mindketten cselédruhában vannak. Gusztinál tollseprű, Julisnál porszívó gép. Únekelve takarítani kezdenek/.
- FORGACS: /Valériához/ Mama! Mama! /sug/
- VALERIA: Nem értek egy szót sem ebben a lármában! Allítsák le azt a vacskot! /Forgácshoz/ Mit akar?
- FORGACS: /Julisékhöz/ Előbb talán kegyeskedjenek kifáradni. De nem haragszanak ugye?
- GUSZTI: Oh, de hogy haragszunk!
- JULIS: /boldogan Gusztival el/
- VALERIA: Mi az maga megőrült?
- FORGACS: A cselédeket rögtön vissza kell öltöztetni!
- VALERIA: Mondom, hogy megőrült!
- FORGACS: Nem érti! A Kenediék ide jönnek lakni, nem találhatják itt cselédruhában a tegnapi vendégeket!
- VALERIA: Uristen!
- HELEN: Nagyon egyszerű! Azonnal ki kell dobni őket!
- FORGACS: Kenediéket?
- HELEN: De hogy, a cselédeket!
- VALERIA: Ezt akartam és is mondani.
- FORGACS: De hogy akarta, hisz az előbb itt tartotta őket a felmondási időre.
- VALERIA: Mert összezeavartak! De most rögtön kidobom őket! /kiszól/ Julis, Guszti jöjjenek be!
- JULIS, GUSZTI /balról be/
- GUSZTI: Parancsoljanak!
- JULIS: /szemtelenül/ Itt vagyunk Valikám!

VALERIA: Még most is szentelenkednek! Azonnal elhagyják a házat!

GUSZTI: De nekünk felmondási idő jár!

VALERIA: Megfizetjük, de rögtön takarodjanak!

GUSZTI: Bocsánat egy pillanatra, előbb a kollegámmal megtárgyalom a dolgot./Julist félre hívja/ Kenediék mindjárt itt lesznek. A bőröndök már itt vannak! Most nem szabad elmennünk!

JULIS: Nem hát!

GUSZTI: Nekünk nincs hová mennünk!

JULIS: Mi ragaszkodunk a törvényhez! /megindítja újból a pórszívet/

GUSZTI: Bennünket csak a karhatalom távolíthat el!/Továbbtakarít/

FORGÁCS: Mama! Mama! /sug/

VALERIA: Nem értek egy szót sem! Allítsák le azt a vackot! /Forgácshoz/ Mit akar?

FORGÁCS: /Julishoz/ Előbb kegyeskedjenek kifáradni. De ugye nem haragszanak?

GUSZTI: Dehogy haragszunk!

JULIS: Boldogan! /közben balra Gusztival el/

FORGÁCS: Mama! Ha ezek nem hajlandók elmenni, azonnal vissza kell őket öltöztetni.

VALERIA: Én megmondtam előre. De velem mindég vitatkoznak!

FORGÁCS: Ezt pedig magának kell elintézni velük, mert maga rontotta el a dolgot!

VALERIA: Na! Ezt én nem csinálom!

HELEN: Én sem. Nekem elég volt a cselédek uralmából!

FORGÁCS: Mama!

VALERIA: Nem, nem! Inkább leugrom az emeltről!

FORGÁCS: Az sem rossz ötlet! De inkább utánna! /kiszól/ Gusztika, Juliska!

GUSZTI és JULIS /balról be/

GUSZTI: Parancsoljanak!

FORGÁCS: No, mama!

VALERIA: Inkább megnémulok!

FORGÁCS: Ez sem rossz! /Gusztihoz/ Szóval kedves Guszti, helyesebben kedves Gusztáv és kedves Juliska!

VALERIA: Csak nem akar most hozzájuk üdvözlő beszédet mondani!

HELEN: Mama, ne szóljon most bele!

FORGÁCS: /folytatva/ Szóval a helyzet úgy alakult kedveseim...

JULIS: Megengedi, hogy leüljek?

FORGÁCS: Kegyeskedjék! Szóval a helyzet úgy alakult...

GUSZTI: Van egy cigarettád, öregem!

FORGÁCS: Van./megkinálja/ Szóval a helyzet...

GUSZTI: Tüzet is adsz?

FORGÁCS: Szóval arra kérjük önöket...

GUSZTI: Pardon, szabad? /a fotelból felállítja Valérát és ő ül le/.

FORGÁCS: Szóval arra kérjük önöket... Mit önöket?...szervusztok gyerekek!

GUSZTI: Szervusz öregem! /Kézfogás/

JULIS: Részemről semmi szervusz! Nem szeretm a bizalmaskodást! Plane korán reggel!

HELEN: Julis kérem, ne okoskodjon! Öltözzön át gyorsan! Minden pillanatban itt lehetnek Kenediék!

GUSZTI: /Julishoz/ Megtegyük nekik?

JULIS: Na jó, még egyszer megteszem! De csak a te kedvedért Helénkém! Mert a Vali nem érdemli meg! Ré m szentelen volt az éjszaka! Egyébként mit vegyek fel édesem?

HELEN: Amit akar. A ruhatáram rendelkezésére áll!

JULIS: Nem olyan nagy a választék! Szörnyen izléstelen holmijaid vannak!

VALERIA: /erre a sok szentelenségre felszisszen, de tehetelen dühében tenyerével befogja a száját/

GUSZTI: És én mit vegyek fel?

FORGÁCS: Amit akarsz!

- GUSZTI: All right! /Julishoz/ Mehetünk! /indulnak/
JULIS: /az ajtóban/ Valikam, ilyen rendetlenségben nem lehet vendéget fogadni. Takaríts ki szépen! /Középen Gusztival el/
VALERIA: Ügyvédet kell hívni!
FORGÁCS: Minek?
VALERIA: Védőügyvéset, mert én megölöm!
HELLEN: Mama, türtőztess magad!
FORGÁCS: Okosabb volna, ha kezet csókolna nekik, most ezektől függ minden.
VALERIA: Én ebbe belepusztolok!
FORGÁCS: Mama, maga tele van ragyogó ötletekkel, de semmit sem valósít meg csak igéri!
- /Csengetés/
FORGÁCS: Már itt is vannak! Megyek ajtót nyitni! Mama addig vigye ki a bőröndöket! /Középen el/
VALERIA: Nincs lelkiérőm!
HELLEN: Sajnos nekem testi erőm sincs hozzá!
VALERIA: Segíts! /dobálják együtt a bőröndöket/
LILIAN, KENEDI /középről be, jókedvűen, mindketten estélyi ruhában, spiecesek
- /ÉNEK EGY KIS ITOKA KELL/
LILIAN: Jó reggelt!
KENEDI: Good morning!
FORGÁCS: /középről be két neseserrel/
HELLEN: Mister Kenedi!
KENEDI: Igen, mi vagyunk!
VALERIA: /álörömmel/ Ilyen korán? Nahat ez igazán kedves...
KENEDI: Mi ilyen kedves emberek vagyunk! Pláne, ha egy kicsit be is vagyunk csiccsentve! Szervusz öregem! /Megöleli Valériát/
LILIAN: /Átöleli Forgácsot/ Darling, olyan remek hangulatban vagyok... Ne haragudj kérlek...
FORGÁCS: /átkarolja Lilián/ Dehogy haragszom, csak egész nyugodtan.
KENEDI: Az idősebb korosztályból elég volt! /átöleli Helént/ Most jöhet a második generáció! És utánna egy jó káposzta leves!
FORGÁCS: /Liliánt átölelve/ Mama és most elvagyok foglalva, szóljon a szakácsnőnek!
VALERIA: /epésen/ Végre megkezdődik megint a tálalás!
KENEDI: Jaj, a mama fog tálalani?
VALERIA: /mézédesen/ Igen, én! /Középen el/
LILIAN: Ragyogóan mulattunk az éjszaka, az a Guszti egy angyal!
KENEDI: Na és a Juliette! Gratulálok asszonyom a barátnőjéhez! Ugy isz-sza a pezsgőt, mint egy békebeli katonatiszt!
LILIAN: Csuda muri volt! A papa még az asztalon is táncolt!
KENEDI: Megmutassam?
HELLEN: Nagyon kedves, de ne mutassa!
KENEDI: Igen, magam is érzetem, hogy nagyon kedves voltam.
LILIAN: De kedvesebb Guszti volt! Udes pofa! Rábeszélte bennünket, hogy jöjjünk ide lakni!
FORGÁCS: /félre/ A piszok!
KENEDI: Hát most eljöttünk ide lakni!
HELLEN: Ennek nagyon örülünk!
LILIAN: Guszti is mondta, hogy nagyon fogtok örülni.
HELLEN: Foglaljanak helyet. /leülteti Kenedit/ Én azonnal rendbe is hozatom a vendégszobát és készítek jó reggelit! /Középen el/
LILIAN: Látod papa, milyen vendégszerető emberek!
FORGÁCS: Boldogok vagyunk, hogy ide jöttek lakni.
KENEDI: Én is boldog vagyok. Bár az egésznek mostmár semmi értelme sincs.
FORGÁCS: Dehogy nincs! Legalább egy kicsit összeszokunk. Megismerjük egymás lelkivilágát.
LILIAN: /Kenedihez/ Milyen jó ember!

- KENEDI: Aldott lélek vagy! Gyere paitás, adj egy puszit! /megcsókolja
Por ácsot/
- VALERIA, HELEN /középen be, tálcákkal, evőeszközökkel, tányérokkal, asztalte-
ritővel, stb. Teríteni kezdenek/
- FORGACS: Hogyne szívesen! /megcsókolja Kenedit/ Nemcsak üzlettársak le-
szünk öregem, hanem jóbarátok is.
- KENEDI: Hagyd most az üzletet paitás, ne mocskoljuk be a tiszta baratsá-
gunkat rut anyagiakkal.
- LILIAN: Ugy van! Örüljünk egymásnak és daloljunk! /Jó kedvűen énekelni
kezd/
- /ERŐS-LEGY KIS DUNAPARTI BARBAN/
- FORGACS: /az ének után/ Azért ne vessük meg a rut anyagiakat sem!
- HELEN: De ne ám! Az anyagiak is nagyon fontosak!
- VALERIA: Bizony! Mert nemcsak dalolásból él az ember!
- KENEDI: Ne beszéljünk anyagiokról, mert eszembe jut az éjszakai telefon
és rögtön vége a jókedvemnek.
- VALERIA és HELEN /felfigyelnek és megállnak a terítéssel/
- FORGACS: Öregem te be vagy csipve! Nem is tudod mit beszélsz!
- LILIAN: Azért is csiptünk be, hogy elfelejtsük azt a nagy veszteséget!
- VALERIA: Szent isten!
- FORGACS: De hiszen Kovács professzor azt mondta nekem, hogy 200 ezer dol-
lárt nyertél a tőzsdén!
- KENEDI: Én nem tudom ki az a Kovács professzor, de az egy nagy marha le-
het.
- LILIAN: Ellenkezőleg. 200 ezer dollárt vesztett a drága papa!
- FORGACS: /épesen Valériához/ A Kovács! A maga ideálja!
- KENEDI: /Forgácshoz/ Képzeld paitás, az a csunya tőzsde elvitte a pénze-
met. Volt nincs fene bánja!
- HELEN: Végünk van!
- VALERIA: /kajánul/ A Frigyes üzletei!
- KENEDI: De ne törődj vele öregem!
- FORGACS: /dühösen/ Na, hogy ne törődjek vele?
- KENEDI: Bő az egészség, meg a jókedv. És hála istennek megvan gyere sze-
ressük egymást! Adj egy puszit!
- FORGACS: /dühösen ellöki magától Kenedit/ Nem puszi kell nekem, hanem pénz!
- VALERIA: Még jó, hogy reggeli előtt szóltak! /visszaszedi a terítéket/
- HELEN: /dühösen lekapja az asztalterítőt/ Már Amerikának sem lehet hin-
ni!
- KENEDI: De nekem hihet, szép asszony! Ha én azt mondom, hogy nincs pén-
zem, erre mérget vehet a kedves mama!
- VALERIA: Nincs pénzünk és a Ritzbe mennek lakni?
- KENEDI: Azért is költöztünk ide, drága néni!
- HELEN: /dühösen/ Ez igazán kedves volt maguktól!
- FORGACS: Kétségbeejtő!
- KENEDI: Nem kell kétségbe eseni öregem. Hiszen te mondtad, hogy legalább
össze fogunk barátkozni!
- LILIAN: Megismerjük egymás lelkivilágát!
- VALERIA: Nem kívánom, hogy az enyémet megismerjék!
- LILIAN: De különben is minek egy jól menő konzervgyárnak pénz?
- KENEDI: Igen paitás, ezt én sem értem.
- FORGACS: /dühösen/ Honnan veszi, hogy az én gyáram jól megy?
- KENEDI: Te irtad, öregem. Itt a levél!
- FORGACS: /m.f./ És maga elhitte azt amit én irtam?
- LILIAN: Mit komédiázik, mister Forgács! Hiszen teljes üzemben van!
- FORGACS: Micsoda?
- LILIAN: Hát a konzervgyára.
- FORGACS: /keserűen felnevet/ Remek, hónapok óta egyetlen üst dolgozik. A
rezsit sem tudom megkeresni!
- HELEN: /figyelmeztetőleg/ Frigyes!...

- FORGACS: /dühösen/ Mostmár mindegy! Nincs mit titkolnunk egymás előtt.
VALERIA: Ugy van! Tönkre mentünk! És csak ezekután remélem nincs arcuk idejönni lakni?!
- LILLIAN: De hiszen saját fülemmel hallottam, mikor mister Szabó tegnap este egyetlen telefon intézkedéssel, üzembe helyezte az összes tojást! Éjjel, nappal füstöl a gyár! Millió számra gyártják a paprikáscsirkét!
- FORGACS: Végem van! /fotelba zuhan/ Még ez hiányzott!
GUSZTI: /balról be/ Dessing-goowban/ Ah, jó reggelt!
VALERIA: /kajánul Gusztira mutatva/ Az igazgató ur! A nagy koncepcióju szakember! Frigyes jobbkeze!
- GUSZTI: Szerénykedve/ Ne, igazán, ne hozzatok zavarba a tulzó dicséretekkel én csak egy szegény egyszerű zseni vagyok.
- JULIS: /középről be, díszes pongyolába/ Kész a reggeli, gyerekek?
VALERIA: Angyalkám, gyere ide egy pillanatra!
JULIS: Parancsolj, Valikám!
VALERIA: /pofonüti Julist/
KENEDI és LILLIAN: Mi ez, mi ez?
- VALERIA: Most jön maga doktor ur! /indul Guszti felé/
GUSZTI: Figyelmeztetem, ha pofonvág, visszaütöm!
VALERIA: /megtorpan/
FORGACS: Mama, ne csüggedjen!
VALERIA: Rögtön vessék le ezeket a holmikát és mars a cselédszobába!
JULIS: /miközben leveti a pongyolát, mely alatt szobalányruha van/ Gyere-
rünk!
GUSZTI: /miközben leveti a házikabátot, mely alatt házi ruha van/ Hogy ebben a házban mennyit kell vetkőzni!
- LILLIAN: Csodálkozva néz Julisékra, hol Forgácsékra/ Mit jelentsen ez?
VALERIA: /kárörömmel/ Ezek olyan urak, mint amilyen millionosok maguk!
HELEN: A szobalányunk és az inasunk!
LILLIAN: /kijózanodva/ Tehát akkor önök csunya játékot űztek velünk!
GUSZTI: A legcsunyábbat miss Lilian!
LILLIAN: De miért tették ezt velünk?
GUSZTI: Én ártatlan vagyok. Csak 13 vendég volt tegnap és engem öltöz-
tettek be 14-iknek!
- KENEDI: Ni és miss Juliette?
HELEN: Pimaszul betolakodott a társaságba!
JULIS: De csak azért, mert Gusztinak meg akartam mutatni, hogy én is va-
gyok olyan uri dáma, amilyen igazgató ur ő! /mint vérbeli szoba-
lány rakosgatni kezd/
KENEDI: Bravó! Ez teljes mértékben sikerült is!
HELEN: /Julishoz/ Vigye az edényeket! /Julis ki középen/
KENEDI: És most azt hiszem kislányom mehetünk innen. Itt már sok keresni
valónk nincs!
- FORGACS: Hát pénz nélkül nem is lehet sokat keresni! Good bye!
GUSZTI: /Lilian elé áll/ Miss Lilian én nagyon szégyellem magam! Kérem
most, hogy végleg elbocsuzunk bocsáson meg nekem.
LILLIAN: Én csak egyet nem tudok megbocsátani, hogy hazudott nekem. Miért
mondta, hogy maga DR. Szabó Gusztáv?
GUSZTI: Pont ez az egy ami igaz. Dr. vagyok. Nem tudtam itthon elhelyez-
kedni másként... így akartam összegyűjteni egy kis pénzt, hogy
Amerikába utazzak szerencsét próbálni.
- KENEDI: Na és a korszakalkotó találmány?
GUSZTI: Kinomban találtam ki tegnap este. De meg fogom valósítani, ahogy
pénzem lesz.
LILLIAN: Én amerikai lány vagyok. Nekem ez jobban imponál, mintha igazga-
tó lenne. Akar-e a férjem lenni?
GUSZTI: Boldogan!
VALERIA: /kárörömmel/ De miből fognak élni? A tőzsde elvitte a dollart!

LILIAN: Nekem van egy kis pénzem!
KENEDI: /meglepetten/ No, no?...
LILIAN: Nem sok. 50 ezer dollár!
/Mind fel figyel/
HELEN: Julis, gyorsan teríteni. /középen el/
JULIS: /középről be/
VALERIA: Majd én segítek! /el/
KENEDI: /elképedve/ 50 ezer dollár? Honnan van neked annyi pénzed?
LILIAN: /nevetve/ Hát istenem, öt éve én vezetem a háztartásodat!
KENEDI: Ennyit loptál össze?
LILIAN: Dehogy! Még a tízed részét sem. Csakhogy én avval a kevéssel jobban spekuláltam. En olajrészvényeket vettem Amerikában és nem telket Kína an, mint te!
FORGACS: /kedélyesen Kenedihez/ Telket vettél Kínában?.../Félre/ Mrha!
KENEDI: /magához öleli Liliánt/ Az én okos kislányom, de jó, hogy nem rám ütöttél!
FORGACS: Parancsoljanak helyet foglalni!
LILIAN: /Gusztihoz/ Maradjunk kedvesem?
GUSZTI: Hát persze, ez olyan vendégszerető ház! Tessék helyet foglalni /mind leül/
FORGACS: Nézzék, én ~~széx~~ nem azért mondom, de ha ezt az 50 ezer dollart befektetik a gyárba, remek üzlet!
LILIAN: Én nem bánom, ha Guszti akarja...
FORGACS: Gusztikám, pardon doktorkám, akarod?
GUSZTI: All right! Megveszem a gyárat és bevezlek társul!
FORGACS: /megrázza Guszti kezét/ Tökéletes gavallér vagy!
GUSZTI: De mostmár kis a gyárba, már 9 óra!
FORGACS: Máris rohanok, csak átültözöm /középen el/
JULIS: /be/ lehet teríteni?
GUSZTI: /megcsókolja Liliánt/ Mostmár lehet!
JULIS: /terítés közben irigyen nézi Gusztiékat/
KENEDI: /Lilianhoz/ Örülök, hogy boldogok vagytok gyerekek!
JULIS: /Kenedihez/ De mi lesz velünk?
KENEDI: Annyi pénzem azért nekem is maradt, hogy veszek magamnak egy kis birtokot, meg egy kis házat és odaviszem magat házvezetőnek!
JULIS: /Kenedi ölébe rohan/ Józsím! /megcsókolja/
VALERIA: HELEN: /középen be tálcán italokat hoznak/ Julis még mindig nincs terítve?
JULIS: /kihívóan/ Nincs és nem is lesz! Elszegődtem Tarnócára gazdasz- szonynak! /Kenedire mutat/
FORGACS: /középről be, utcai ruhába/ Hát akkor én most megyek ki a gyárba. /meglátja a két csókolódzó párt/ Mi van itt?
HELEN: Mindenkinek van heppvendje, csak nekünk nincs!
KOVACS: /középről be, zsakettben, cilleinderben, nagy virágcsokorral/ Jó napot! Bocsánat, nem számítottam vendégekre, de annál ünnepélyes- sebb a pillanat! /Helénhez/ Magyságis asszonyom engedje meg, hogy tisztelettel megkérjem a kedves mamája kezét!
FORGACS: /nem akar hinni a fülének/ Nem igaz!
VALERIA: Oh, profeszor ur!... /Kovács karjába rohan/
KOVACS: Imádom, csomagoljon, mert elviszem magammal!
FORGACS: /boldogan magához öleli Helént/ A mama itthagya bennünket! A mi heppvendünk a legszebb!
/ENDEK MA NEM MEGYUNK MI HAZA/